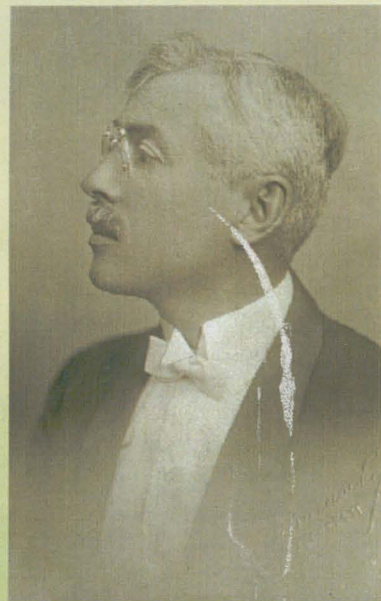

Piatra Craiului

Revistă trimestrială de actualitate, cultură și tradiții

Editată de către Cenaclul "Mihail Lungianu"
Rucăr, Muscel

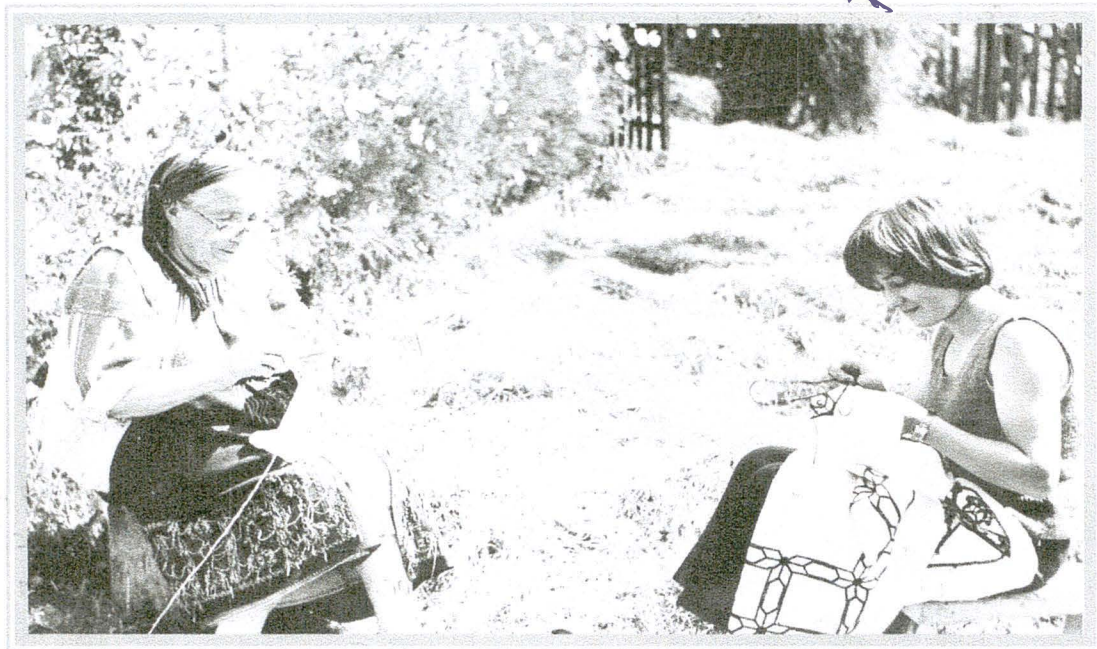
An 4 / Nr. 11-12 / 2014

Stoian Maria Roxana

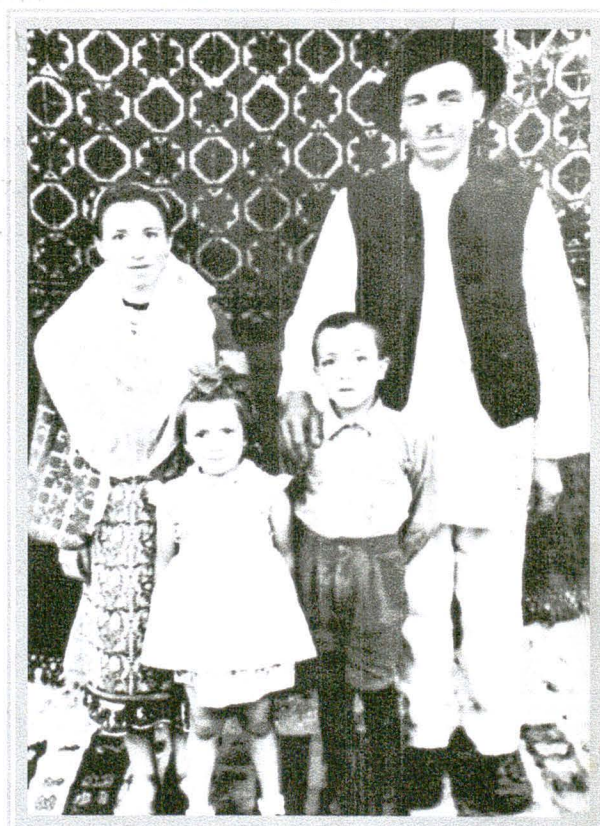
Stoian Elena Maria

Ecaterina Bârloiu și Minciună Cristina Alina

Maria și Nicolae Bomboș

Elena și Ion Minciună împreună cu copiii
Angela și Adrian

EDITORIAL

VARA FĂRĂ DE SFÂRȘIT A TINEREȚII...

Sufletul, la fel ca și viața omului dar și a naturii, are anotimpurile sale.

Și chiar dacă toate sunt frumoase și de mare trebuință, parcă orice ai face tot la vară te-ai opri, vara ar trebui să nu se sfârșească niciodată.

Ar trebui să trăim cu toții o vară și o tinerețe fără de sfârșit pentru că atunci toate sunt neasemuit de frumoase. Vara e vremea sfârșitului de an de studii, a bucuriei că ai scăpat de grija examenelor, și că la toamnă ești licean, student, masterand..în fine..ești cu un an mai mare, și faci cu drag planuri de vacanță, din care evident că nu lipsesc marea și muntele.

Vara este vremea când adunările cu prietenii la taclale, la petrecere sau la un foc de tabără pe malul gârlei acompaniat de cântece cu chitara, fac noaptea ceas, iar dimineata când mijesc zorii unei noi zile te prinde mirarea: „ Când o fi trecut noaptea așa de iute?” Atâta doar trebuie să ai mare grijă să nu cumva să te nimerești în noaptea de Sânziene, când vin Măiestrele și joacă prin poieni...căci frumusețea fecioarelor din altă lume...te va mistui toată viața.

Vara e mai ales vremea marilor iubiri-chiar dacă nu durează decât atât cât ține vacanța - vremea când ai în suflet un vulcan, când cauți să te ascunzi cu iubirea în codrii de nepătruns ai munților sau ai sufletului.

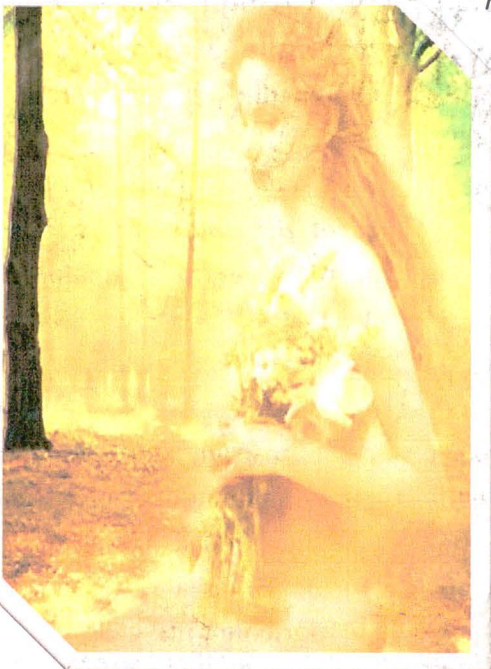
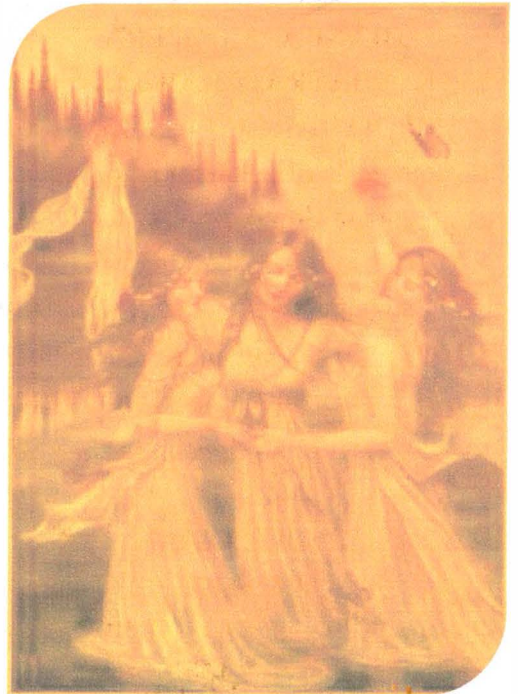
*La vremea verii, căpițele de fân la care ai contribuit cu mare drag-chiar și atunci când zicea vreo gospodină,, **Dați mai iute că acu vine ploaia**” !!! - sunt semn de mare bogăție și vrednicie pentru orice gospodar de frunte.*

De la o vreme când au început a se întoarce printre noi datinile și poveștile cele frumoase de demult, tot vara e vreme și de șezătoare unde tinerii își arată măiestria la horit și jucat, și de festival de Ev Mediu, unde vrednici cavaleri și mândre domnițe arată tuturor cum trebuie trăită viața cu curaj și frumusețe.

Și ce fericit te trezești dimineata, într-o zi de vară cu oleacă de lene și cu o umbră de dulce somn auzind undeva la radio, undeva departe-aproape:,,

Vara amintirilor/Cîipe ce nu mor”...

Un pierde-vară..alde Tudorică..

BANCA COOPERATISTĂ PIATRA CRAIULUI

BANCA COOPERATISTĂ PIATRA CRAIULUI CÂMPULUNG este organizată potrivit legii ca organizație cooperatistă de credit și funcționează în baza Ordonanței de urgență a Guvernului 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată și modificată prin Legea 227/2007, a Legii 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

BANCA COOPERATISTĂ PIATRA CRAIULUI CÂMPULUNG își desfășoară activitatea pe o rază teritorială de operare proprie care cuprinde întreg teritoriul județului Argeș.

Banca cooperatistă desfășoară, în limita autorizației de funcționare acordate de Banca Națională a României, următoarele activități:

a) atragere de depozite sau de alte fonduri rambursabile de la membrii cooperatori, precum și de la persoane fizice, juridice ori alte entități care domiciliază, au reședința sau locul de muncă, respectiv au sediul social și desfășoară activitate în raza teritorială de operare a băncii cooperatiste;

b) acordare de credite:

1. membrilor cooperatori cu prioritate;

2. persoanelor fizice, persoanelor juridice ori altor entități fără personalitate juridică, ce domiciliază, au reședința sau locul de muncă, respectiv au sediul social și desfășoară activitate, în raza teritorială de operare a băncii cooperatiste;

c) derularea de credite, în numele și în contul statului, din surse puse la dispoziție, destinate persoanelor prevăzute la lit.b) și/sau destinate finanțării unor proiecte de dezvoltare/reabilitare a activităților economice și sociale din raza teritorială de operare a băncii cooperatiste;

d) operațiuni de plăți;

e) emitere și administrare de mijloace de plată, cum ar fi: cărți de credit, cecuri de călătorie și alte asemenea, inclusiv emitere de monedă electronică;

f) tranzacționare în cont propriu și/sau în contul clienților, în condițiile legii, cu valută;

g) servicii de consultanță cu privire la structura capitalului, strategia de afaceri și alte aspecte legate de afaceri comerciale, servicii legate de fuziuni și achiziții și prestarea altor servicii de consultanță.

În privința acordării de credite, menționăm că acestea se încadrează în următoarele categorii:

1. **Credit pentru investiții imobiliare** – reprezintă orice credit care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

- este garantat cu ipotecă imobiliară;
- este acordat în scopul dobândirii ori menținerii drepturilor de proprietate asupra unui teren și/sau unei construcții, realizate ori care urmează să se realizeze, sau în scopul reabilitării, modernizării, consolidării ori extinderii unei construcții sau pentru viabilizarea unui teren;

2. **Creditul de consum** – credit, altul decât cel prevăzut la punctul 1., și care poate fi :

2.1. *Credit de consum pentru nevoi personale*, ce se poate acorda pentru următoarele destinații:

- a) nevoi personale nenominalizate ale solicitantului sau, după caz: ale solicitantului și ale coplătorilor acestuia;
- b) dezvoltarea producției agricole în gospodăriile proprii;

ACTUALITATE

- c) comercializarea produselor obținute din producția agricolă în gospodăriile proprii;
- d) pentru evenimente deosebite (vacanță, călătorii, căsătorie, botez, etc.);
- e) operațiuni de înlocuire a expunerilor existente (refinanțarea), aferente unui/unor credit(e) de consum pentru nevoi personale aflat(e) în derulare la organizația cooperatistă însăși ;
- f) preluarea unui/unor credit(e) de consum pentru nevoi personale aflat(e) în derulare la alta instituție de credit (identificarea acestei/acestor instituții de credit).

2.2. *Credit de consum pentru achiziționarea de bunuri*, cum ar fi:

- a) autovehicule de orice natură
- b) aparatură electronică și electrocasnică
- c) mobilier
- d) alte bunuri de folosință îndelungată care nu fac obiectul creditelor pentru investiții imobiliare
- e) operațiuni de înlocuire a expunerilor existente (refinanțarea), aferente unui/unor credit(e) de consum pentru achizi-

ționarea de bunuri aflat(e) în derulare la organizația cooperatistă însăși ;

- f) preluarea unui / unor credit(e) de consum pentru achiziționarea de bunuri aflat(e) în derulare
- g) la alta instituție de credit (identificarea acestei/acestor instituții de credit).

BANCA COOPERATISTĂ PIATRA CRAIULUI CÂMPULUNG efectuează operațiuni în mandat pentru încasarea facturilor emise de Cez Vânzare, Distrigaz Sud, Romtelecom, Cosmote și Orange.

De asemenea, efectuează plăți în contul APIA pentru primele acordate fermierilor din județul Argeș.

Începând cu luna octombrie 2012, în urma semnării Actului adițional între Agenția de Plăți și Intervenții pentru Agricultură (APIA), Fondul de Garantare al Creditului Rural IFN SA și Banca Centrală Cooperatistă Creditcoop la Convenția Privind Finanțarea capitalului de Lucru pentru desfășurarea activităților curente de către beneficiarii plăților naționale directe complementare în sectorul zootehnic la speciile bovine și ovine/caprine 2012, a Convenției Privind Finanțarea

Capitalului de Lucru pentru desfășurarea activităților curente de către beneficiarii măsurii 215 – plăți privind bunăstarea animalelor - porcine și a Convenției Privind Finanțarea Capitalului de Lucru pentru desfășurarea activităților curente de către beneficiarii schemei de plată unică pe suprafață (SAPS) campania 2012, BANCA COOPERATISTĂ PIATRA CRAIULUI CÂMPULUNG, afiliată la Banca Centrală Cooperatistă Creditcoop, prin sediul central, sucursalele Muntenia Pitești, Argeșul Curtea de Argeș și punctele sale de lucru situate în localitățile Rucăr, Domnești, Stâlpeni, Dărmănești, Aninoasa, Cetățeni, Boteni, Schitu Golești, Băli-lești, Davidești, Brăduleț, Le-rești, Albești, Corbeni, Tigveni, Mălureni, Bascov, Poiana Lacului, Costești, Călinești, Miroși, Rociu, Vedea, Oarja, Topoloveni, Priboieni și Mioveni, acordă credite în lei << **AGRO** >> beneficiarilor eligibili (fermierilor) conform reglementărilor sale interne pentru finanțarea capitalului de lucru pentru desfășurarea activității.

**Președintele Consiliului de
Administrație
AVRAM MIRCEA**

TOAMNĂ LA PARIS

Vedi Napoli e poi mori ... era cândva o chemare, un îndemn la îndeplinirea unui vis - de a trăi măreția creației divine dăruite omului ce a știut să o înobileze cu geniul său creator.

Cartea *Toamnă la Paris*, un volum cu frumoase coperte în culori de flacără, semn al emoției profunde, scris de pricepute doamne în mânăuirea cuvântului - Doina Moraru Epure și Monica Făcăianu Zodie - este una dintre cele mai reușite ode în proză dedicate orașului luminilor, Paris, în limba română. Dacă francezii ar citi volumul, ar zice într-un glas "Merci beaucoup" pentru omagiul pe care l-ați adus frumosului dăltuit în piatră, pentru dănuirea talentului creativ al poporului nostru.

Prin tot ce ați văzut/ admirat/ descris/ relatat ați preamărit truda anonimilor spre a edifica măreția care exprima orgoliul monarhilor, Ludovicilor noștri, sau geniul creatorilor arhitecți, pictori, sculptori, întru veșnicirea sublimului ce, împodobește fruntea Mamei-Gee în acest spațiu. Poate că putem afirma, fără să greșim, că Roma, Parisul, Viena, Praga, Londra, Veneția, Budapesta, Moscova sunt perle ale coroanei Terrei prin sârgul și efortul celor chemați să o împodobească cu talentul lor, conferindu-i astfel o măreție demnă de ceea ce chiar

Creatorul Suprem i-a dăruit cu atâta dragoste și generozitate.

Poemul în proză, *Cântarea Parisului*, volumul se impune prin exactitatea, rigoarea, sobrietatea și densitatea informațiilor referitoare la falnicele edificii ce constituie mândria orașului de pe Sena, unde și-au dat întâlnire veacurile cu toate personalitățile ce i-au sporit faima și greu egalabila frumusețe și bogăție de monumente, pala-te, catedrale, grădini, construcții ce veșnicesc talentul și dăruirea omului. Parisul este orașul marilor palate, Luvru, Palatul Regal, astăzi unul dintre cele mai bogate și renumite muzee ale lumii, pentru vizitarea căruia ți-ar trebui trei ani neîntrerupți să poți vedea tot ce adăpostește, acordând un minut fiecărui tablou sau obiect expus. Aici au nemurit arta Leonardo Da Vinci, Raphael, Tițian, Giotto, Veronese, Botticelli, Rembrandt, Rubens și mulți, mulți alții. Turnul Eiffel, construcție emblematică la a cărui înălțare a contribuit cu geniul său și Anghel Saligny, ale cărui sfat și idei au fost preluate de Gustav Eiffel; Sacre Coeur, Notre Dame, Domul Invalizilor, Panteonul, Versailles, Opera și alte minuni care au fost văzute de milioane de oameni și de autoarele cărții sunt prezente în paginile ineditului volum, jurnal de călătorie, ghid complex care prezintă orașul cu splendorile lui, cu armonia

dintre vechi și nou, afirmație care se referă la piramida de sticlă aflată în curtea palatului, spre a-i echilibra energiile.

Autoarele trec în revistă sistematic toate marile realizări ale epocilor, amintind evenimente sociale și istorice importante, care și-au pus amprenta de neșters pe chipul uriașei metropole.

Abundența de date, precizări în varii domenii - istoric, arhitectonic, literar, cinematografic, muzical, coregrafic, până la drame ale marilor pictori, muzicieni, scriitori, oameni de stat - generali, regi sau împărați - fac din această carte citită într-o zi un prieten ce ți se dăruiește sincer și total spre îmbogățirea cunoașterii cu date precise temporal și istoric. Bogăția de citate din literatura și filosofia multor nume celebre, armonios împletite cu exactitatea datelor, conferă cărții valoare documentară excepțională și de invidiat.

Dacă o citești după ce ai vizitat orașul, constăți că ești departe de a ști totul despre ceea ce ai văzut și mulțumești autoarelor pentru completările făcute cu atâta conștiinciozitate. Dacă n-ai văzut cetatea de pe Sena, cartea te ajută să recunoști mai repede și mai exact ceea ce vezi. Și, dacă n-ai să ajungi niciodată în urbe, cartea ți-o duce în minte și în inimă cu bogăția ei de minuni.

ACTUALITATE

Un alt cuvânt de laudă merită autoarele pentru că nu au uitat numele marilor români, Brâncuși, Enescu, Ionescu, Cioran, care au contribuit cu geniul lor la amplificarea și nemurirea frumosului concentrat în acest oraș unic în felul lui. Nimic din ceea ce înseamnă singularitatea Parisului n-a fost uitat. Locuitorii, edili, administrația mării urbe și-au iubit atât de mult orașul, încât i-au păstrat chipul fermecător, refăcând totul în stilul original și original al creatorului inițial. Spre totală noastră admirație, parizienii au construit La Defence, cartierul din metal și sticlă evocator al

Manhattan-ului new yorkez, spre a arăta că ei știu ce este astăzi în lume, dar nu dărmă arta inegalabilă a Renașterii, a Rococoului, a Goticului, pentru a înălța acești monștri, oribilitățile care oripilează ochiul și insultă talentul. Comparația poate fi făcută de oricine fără efort și fiecare va înțelege ca frumosul trebuie protejat, păstrat, iubit, admirat și cântat în versuri sau în proză. Un cântec este și cartea pe care v-o recomand ca pe un generos prieten ce vă va îmbogăți cunoașterea, vă va emoționa inima și vă va pătrunde în suflet.

Doamnelor, vă rog să vizitați Micul Paris și să-l vedeți cu ochii cu care ați văzut marile și nemuritorul Paris și scrieți un poem al orașului cu aceeași pasiune de intelectual de înaltă ținută, înainte ca Bucureștiul să devină o amintire.

Felicitări pentru realizare și mulțumiri pentru aceste pagini prin care am revăzut a patra oară minunea de pe Sena. Auziți-i vocea: A bientôt, mes dames! Merci beaucoup pour votre hommage!

Doina Moraru Epure
și
Monica Făcăianu Zodie

PERSONALITĂȚI MUSCELENE - LIGIA VIȘOIU

În zodia „Săgetător”, vine pe lume, pe meleaguri muscelene, într-o casuță modestă din satul Suslănești, așezat pe râul Argeșel, un pușor de om, ajutat de moașa satului – Lina – în data de 28 Noiembrie 1937. Este al doilea copil al familiei Lucia și Neculai. Primul copil, Nicușor, părăsise această lume în urma unei răceli puternice.

Al doilea copil, o fetiță, Lacrima sau Ima, a fost un copil mai puțin dorit, în special de tatăl ei, în schimb bunica maternă a înconjurat-o cu toată dragostea ei.

Când a împlinit vârsta de 3 ani, în anul 1940, familia ei s-a mutat în Dobrogea, în comuna Țepeș Vodă, pe moșia

boierului Moțoi. Datorită lipsei de afecțiune din partea părinților, a avut o copilărie nefericită, devenind un copil singuratic, retras, dar care a avut parte de dragostea și ajutorul străinilor.

Vine anul 1945 și micuța Lacrima merge la școala primară din comuna Țepeș Vodă. Termină școala în anul 1949 cu rezultate foarte bune, fiind apreciată de învățătorul Calcan. Singurii ei prieteni au fost călușii Sura și Roibu, de asemenea cățelușul Victoraș. Pe care i-a iubit mult. În anul 1949 revine la Câmpulung, unde urmează școala elementară, după care liceul, care avea o durată doar de trei ani. La examenul de maturitate cu note mari. După

terminarea celor zece clase, se pregătește pentru facultatea de medicină, renunțând la o căsătorie forțată. Ratează cu puțin admiterea la medicină, al doilea succes al vieții ei, pentru că mai ratase coronița în prima clasă de școală. Acest episod, care a avut loc la vârsta maturității, n-a înfrânt-o, din contră, a întărit-o, și a determinat-o să se înscrie la Institutul de Chimie din București, cu durata de 3 ani. Termină studiile de aici și urmează Facultatea de Științe Naturale a Universității din București. În anul II de facultate se căsătorește. Termină studiile cu note foarte bune. Ratează postul de la Universitatea din Pitești și primește repartitie la Liceul nr.2 din Câmpulung.

Era anul 1964. Funcționează aici timp de peste 30 de ani, făcându-și datoria în mod exemplar.

În anul 1995 se mută la București și timp de zece ani predă biologia la Liceele Tudor Vladimirescu, Mihail Sadoveanu, Gheorghe Asachi. Se pensionează încheind o activitate de succes, iubită fiind de colegi și elevi.

În paralel cu activitatea școlară, frecventează Școala Populară de Artă - Secția Pictură, unde își dovedește talentul și obține bune rezultate. Are numeroase expoziții și vernisaje în toate școlile unde a predat, dar și la Măjau, Câmpulung, București, unde obține numeroase premii, diplome și medalii. Din căsătoria cu inginerul Vișoiu, astăzi plecat dintre noi, rezultă doi demni moștenitori: Elena Danteș, medic la Constanța și Paula Vișoiu-Găitănar, inginer în Oakland-California, SUA. De la cele două fete are 3 nepoței, astăzi mari: Roxana-Maria Danteș, absolventă ASE- Relații Internaționale și Luca -Alexandru Găitănar și Carina- Ilinca Găitănar în Statele Unite.

La îndemnul nepoatei de la București, în anul 2001 începe să scrie literatură, astfel că în perioada 2001-2014, vâd lumina tiparului peste 40 de cărți. În anul 2001 debutează cu 3 cărți pentru copii, care apar concomitent: *Domnișoara „Miss”*; *Regina Balului* și *La aniversa-*

rea mamei. Apoi urmează o perioadă fecundă:

- ✓ 2002: Cărți copii-*Familia găscanului Gogu*; Romane-*Trandafirul frânt*; *Cealaltă femeie*
- ✓ 2003: Romane - *Doamna Dirigintă*; *Blestemul pietrei*
- ✓ 2004: Cărți de copii-*Madam Pițigoi*- pentru grădiniță-grupa mare și clasa I; *Moața*, *Șchioapa și Bătrâna* - pentru clasa a II-a; *Interviul Porcului* - pentru clasa a III-a și a IV-a; Romane - *Violete mov*
- ✓ 2005: Cărți de copii - *Congresul Melcilor*; *Ajutați biata barză*; *Dansul literelor*; Teatru - *Numele meu este „Matilda”*; Note de călătorii - *America între vis și realitate*.
- ✓ 2006: Cărți de copii - *Vedete*; *Ambițioșii*; Romane - *De doi bani speranțe*; Schițe și nuvele - *Dulceață de cireșe amare*
- ✓ 2007: Cărți de copii - *Puișorii*; - *Alo, vecine, vrei o alună sau o nucă?*; Romane: - *Durerea de dincolo de suflet*
- ✓ 2008: Cărți de copii - *Eu sunt o scriitoare și mă numesc Lessy*; *Eu sunt Vip*, *prietenul doamnei boxerite Lessy*; *Eu sunt Luca și vreau să fiu prietenul vostru*
- ✓ 2009: Cărți de copii - *Spu-neți voi cine este mai frumos*; Romane: - *Mirajul celor mai frumoși ani*

✓ 2010: Cărți de copii - *Eu sunt Ilincuța dacă vrei să știți*; Romane - *Învață să ierți*

✓ 2011: Cărți de copii - *Domnișoara Mimi*; *Topul Campionilor*; Romane - *La miezul nopții*; *Iubește-te femeie*

✓ 2012: Romane - *În ajunul Crăciunului*

✓ 2013: Cărți copii - *Dialoguri*; *Veniți cu toții la serbare*; *Familia veveriței Rozy*; Poezie - *Vârste, anotimpuri trecătoare*; *Nostalgii târzii*

Ligia Vișoiu a căutat să cunoască civilizația lumii și pentru aceasta a colindat prin mai multe continente, vizitând numeroase țări. În anul 2000, face prima vizită în America - California - și s-a întors dezamăgită . O visase altfel!

Soția semnatarului acestui articol, este o fostă elevă a profesoarei Ligia Vișoiu. Ea se numește Angela Minciună-Stoian și-i poartă o deosebită stimă ca dascăl, scriitor, artist plastic, educator și om!

Îmi permit să afirm că doamna profesoară Ligia Vișoiu, care face cinste și onorează Muscelul, este o mățăoancă „ neostoită întru lumină”, o mare Doamnă a culturii românești, care merită tot ce este mai frumos de la viață, alături de stima și respectul pe care i-l purtăm cu adevărat!

**Cornel Stoian,
Rucăr-Muscel**

ACTUALITATE

MIHAIL DIACONESCU:**TEOLOGIA ORTODOXĂ ȘI ARTA CUVÂNTULUI.****INTRODUCERE ÎN TEORIA LITERATURII...**

O nouă carte a profesorului universitar doctor Mihail Diaconescu, o lucrare amplă, elaborată la un înalt nivel profesional, îmbogățește literatura și cultura noastră, demonstrând din nou harul, profesionalismul și rafinamentul acestui mare artist, critic, teoretician și istoric literar.

”Teologia ortodoxă și arta cuvântului. Introducere în teoria literaturii”, apărută spre sfârșitul anului 2013 la Iași, cuprinde trei volume caracterizate prin bogată investigație documentară și responsabilitate științifică.

În primul volum, intitulat ”Aspecte generale. Personajul în literatură”, comentează metode și criterii ferme în cercetarea lingvistică, fundamentarea teologică ortodoxă a demersului descriptiv, analitic, sintetic, speculativ și axiomatic în teoria literaturii.

Sunt prezentate momente și aspecte din evoluția ideologiei noastre literare (creația geto-dacilor, ideile literare din cetățile grecești, din Dacia Pontică și din Dacia Romană, din epoca stră-romană și din perioadele următoare: feudală, umanistă, clasică și romantică).

Teoria literară, abordată în relație cu știința și disciplinele științifice, tematici precum sinteza limbajului interior și a celui exterior, elemente

despre stil, temă și motiv, despre funcțiile comunicării, despre structura operei literare, despre curente, personalități și opere, despre modalitățile de reliefare a personajului în opera literară ș.a.m.d., toate stârnesc interesul cititorilor prin noutate, viziune științifică și grijă pentru detalii.

Volumul al doilea, ”Genul epic. Genul liric” sintetizează date despre aspecte generale ale celor două genuri literare. Sunt comentate diverse tipuri de narator, timpul și spațiul ca în care se conturează acțiunea operelor artistice, forme și specii ale genului epic în versuri și dimensiuni în proză. Genul liric este abordat pe etape literare, distingându-se forme ale liricii populare sau culte, laice sau religioase, precum și speciile lirice cu formă fixă.

Finalul volumului al doilea aduce în discuție decăderea și resurecția liricii actuale, toate observațiile fiind făcute cu responsabilitate, reflecție filozofică și morală, profesionalism. Cel de-al treilea volum, dedicat genului dramatic și receptării operei literare (”Genul dramatic. receptarea operei literare”), abordează psihologic și sociologic problematici despre conflictul literar și conflictul dialogic, despre tipuri de comic, despre specii ale genului dramatic

fundamentate pe categoria estetică a comicului și specii literare derivate din dramă.

Sunt vizate, de asemenea, elementele paremiologice, traducerile, mediile culturale și instituțiile literare (cenacluri, edituri, redacții și reviste, biblioteci și librării).

Problematica protocronismului, complementar sau coexistent cu sincronismul, este exemplificată prin operele lui Mircea Eliade, Florian Franta, Ivan Krasko, sau prin invențiile lui Henri Coandă, Nicolae Paulescu, Petru Poenaru.

Ultimul capitol al acestui volum, dedicat tradiției, valorilor patrimoniale și inovației în literatură, evidențiază, ca și celelalte, de altfel, abnegația și grija continuă pentru destinul limbii române, pentru tot ce înseamnă responsabilitatea și respectul de sine și de limbă a creatorului. Această carte se adresează cercetătorilor, profesorilor, studenților, elevilor și tuturor celor interesați de generoasa zonă a teoriei literare. Timpul, obiectiv și subiectiv, vor demonstra, cu siguranță, profesionalismul, zelul, rafinamentul și vasta cultură a acestui talentat și neobosit scriitor, profesorul universitar doctor Mihail Diaconescu.

Maria Chirtoacă

COMEMORAREA PREOTULUI IOAN RĂUȚESCU LA 40 DE ANI DE LA TRECERE SA ÎN VEȘNICIE.

8 iunie 2014-o zi sfântă în calendarul ortodox român, și anume Pogorârea Sfântului Duh - Rusaliile, în duminica a 8 a după sfintele sărbători de Paști.

Am avut privilegiul de a participa la o manifestare spiritual-religioasă în comuna Dragoslavele, la biserica „Înălțarea Domnului”, alături de aproximativ 100 de persoane: enoriași, oaspeți invitați din București, Cașin-Bacău, Brașov, Câmpulung, Rucăr, Stoieniști și din alte localități.

Pe parcursul a circa 3 ore, într-o zi superbă de vară, a

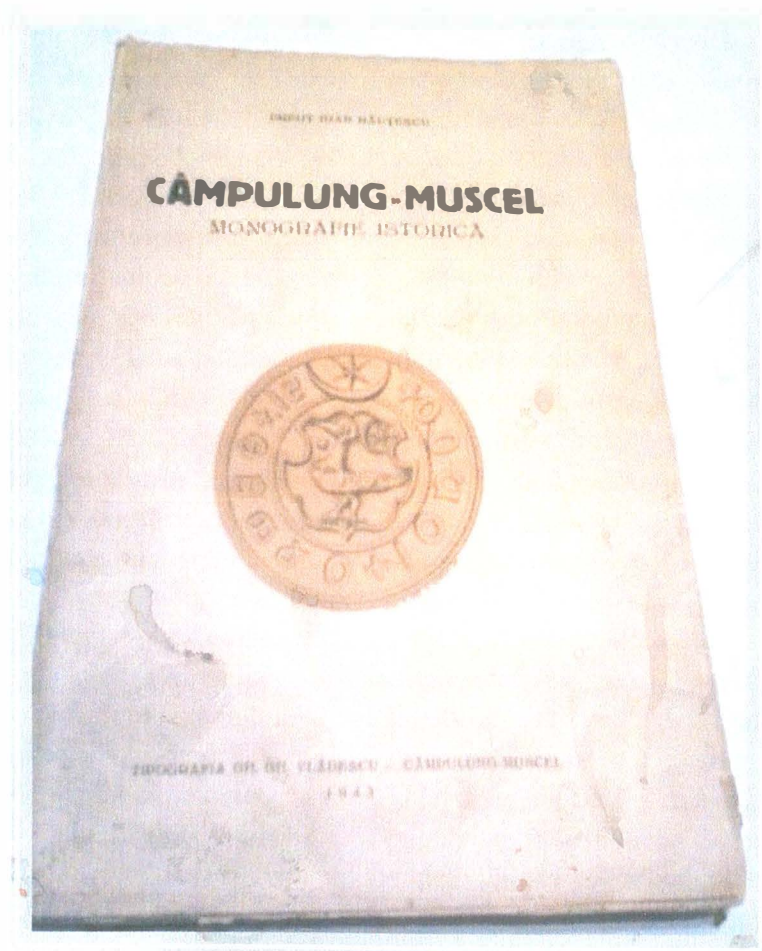
lunii cireșar, un sobor de preoți, în număr de 4, din Dragoslavele și Rucăr, au oficiat slujba de pomenire și comemorare a 40 de ani de la trecerea la cele veșnice a preotului paroh, Ioan Răuțescu, (1.10.1892 -19.05. 1974) care a slujit cu credință și devotament, pe enoriașii săi din parohie, vreme de 54 de ani.

Preotul a făcut studii la Seminarul “Central” din București (1905-1913), mai târziu la Facultatea de Teologie din București (1927-1931). A fost apoi preot în Dragoslavele (1914-1968), hirotonit

iconom stavrofor. A întreprins cercetări de istorie locală, întemeiate pe material documentar inedit, bun cunoscător al folclorului local.

La ceremonia de pomenire și comemorare, s-a ținut serviciul religios atât la biserica în care a slujit cât și la mormântul său și la casa sa natală, din Dragoslavele - Suseni. La această manifestare au fost invitați oaspeți importanți, personalități culturale, oficialități locale, dar și din alte zone ale țării, rude ale celui comemorat, enoriași din localitățile din comuna Cașin-Bacău, o delegație condusă de primarul și vice-primarul din Câmpulung, din Brașov scriitorul Adrian Muntean, scriitorul Radu Petrescu din Stoieniști, profesor doctor în istorie Mihai Cotenescu, președintele Obștei Moșnenilor Dragoslaveni - profesor Marcel Mogoș, dar mai ales fiicele sale, doamnele, Elena Răuțescu-Petroșanu și Maria Răuțescu-Bădescu, la care se adaugă cu modestie și semnatarul acestor rânduri.

De remarcat faptul că domnul Marcel Mogoș a făcut toate demersurile necesare pentru ca una din cărțile de căpetenie a lui Ioan Răuțescu, Monografia „Dragoslavele”, să fie reeditată în ediție anastatică, la Editura „*Arania*”-

ACTUALITATE

Brașov, la 77 de ani după ediția din 1937 făcând astfel un exercițiu deosebit de restituire documentară a unei cărți de excepție, premiată de Academia Română.

La dezvelirea plăcii comemorative datată – mai 2014-așezată pe fațada casei, în prezența unui sobor de preoți, a unui numeros public, preotul Cârstina Gheorghe, a trecut în revistă întreaga activitate precum și opera vastă a celui comemorat, o personalitate excepțională care și-a dedicat întreaga viață bisericii, enoriașilor și istoriei muscelenilor.

Ca o recunoaștere a meritelor sale deosebite, a activității sale în domeniile istorie, publicistică, etnografie și folclor, traduceri etc., preotul Ioan Răuțescu a fost premiat de 3 ori de Academia Română, la secțiunea Istorie. Iată câteva din lucrările sale mai importante:

- Colinde, București, 1919, 48 p.;
- Dragoslavele, ed.I Câmpulung - Muscel, 1923, VI + 432 p. (în colaborare cu Constantin Rădulescu Codin), premiată de Academia Română ed. a II-a, revăzută și adăugită, Câmpulung, 1937, VIII + 553 p. (singur);
- Mănăstirea Aninoasa din jud. Muscel, Câmpulung, 1933, VIII + 258 p.;
- Monografia satului Topoloveni, Câmpulung, 1939, 239

p. (premiată de Academia Română);

- Câmpulung Muscel.

Monografie istorică, Câmpulung, 1943, X + 426 p.;

- Schitul Nămăiești, în GB, an. XVI, 1957, nr. 8-9, p. 565-586,

- Bisericile din Rucăr, în GB, an. XX, 1961, nr.9-10, p. 816 - 836;

- Știri documentare privitoare la biserica din Schitu Golești (Muscel), în GB, an. XXI, 1962, nr. 9- 10, p. 864-876;

- Bisericile din Boteni-Muscel și slujitorii lor, în GB, an. XXIII, 1964, nr. 9 - 10, p. 883 - 896;

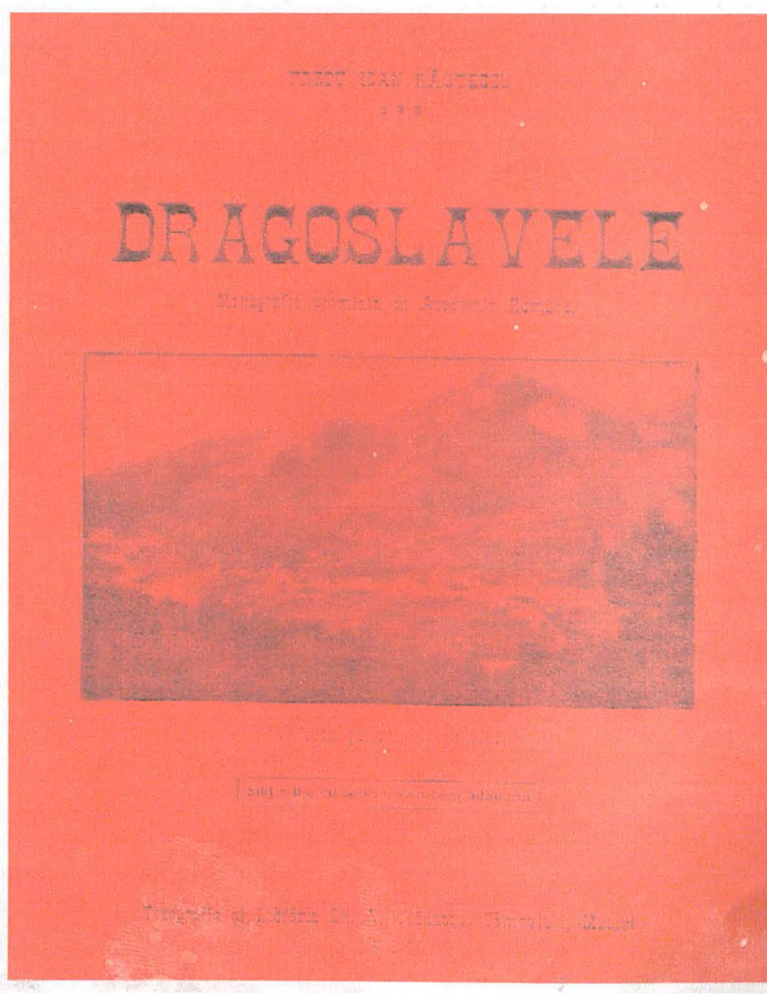
- Catagrafia fostului județ

Muscel, făcută în anul 1840 din porunca mitropolitului Neofit, în GB, an. XXIV, 1965, nr. 9 - 10, p. 875 -900.

- A publicat diferite broșuri cu caracter religios, articole cu caracter istoric în "Biserica Ortodoxă Română", "Glasul Bisericii".

La această ceremonie au luat cuvântul personalități culturale, oficialități, iar evenimentul a beneficiat de atenția și mediatizarea cuvenite din partea postului de televiziune „Muscel Tv.” din Câmpulung.

Cornel Stoian, secretar Cenaclul Literar „Mihail Lungianu” din Rucăr.

ALTFEL DE ȘCOALĂ LA LICEUL TEHNOLOGIC „VICTOR SLĂVESCU” DIN RUCĂR

În ziua de 10 aprilie 2014, fundația pentru copii „Ecokind” din Câmpulung-Muscel și cercul de istorie „Profesor universitar doctor Gheorghe Pârnuță” au organizat la Liceul „Victor Slăvescu” din Rucăr o interesantă activitate cultural educativă. Iată câteva detalii:

ORGANIZATORI:

- Fundația pentru copii și tineret „Ecokind” Câmpulung Muscel, președinte ing. Aurel Sergiu Monea.
- Cercul de istorie „Profesor Universitar Doctor Gheorghe Pârnuță” din cadrul Liceului Tehnologic „Victor Slăvescu” din Rucăr, președinte, profesor Țincu Iuliana.

DATA DESFĂȘURĂRII: 10 Aprilie 2014, Orele 10-12

PARTICIPANȚI:

- Peste 40 de elevi din clasele a VI-a, a IX-a și a XI-a, însoțiți de doamnele profesoare Țincu Iuliana și Nicolescu Oana.
- De la Câmpulung Muscel:
 1. ing. Aurel Sergiu Monea - președinte fundație.
 2. ing. Pavel Ioan - publicist
 3. prof. Ion-Dudu Vlădău
 4. prof. Lavinia-Simina Bădulescu
 5. Laurenția Arnăuțoiu, nepoata fraților Petre și Toma Arnăuțoiu
- De la Godeni:
 1. ing. Constantin Agricola Miu - scriitor
 2. chimist Elena Miu
 3. tehnician Adrian Pătru

- De la Rucăr:

1. Cornel Stoian - secretar al Cenaclului „Mihail Lungianu” din Rucăr.

În prima parte a manifestării, care a durat o oră, doamnele Lavinia Bădulescu și Laurenția Arnăuțoiu, au făcut o incursiune în culisele luptei anticomuniste și de-

mocrat - patriotice, duse de elita românească, civilă și militară, împotriva regimului comunist, instaurat de armatele sovietice în România, după cel de al doilea război mondial, reliefând lupta armată dusă de grupurile de partizani din munți.

S-a pus accentul pe acțiunile întreprinse de grupul de partizani, care a fost localizat, în flancul sudic al Munților Făgăraș, la Nucșoara. Numit și „Haiducii Muscelului”, acesta a fost cel mai numeros și cel mai bine organizat grup din țară. A fost condus de frații, Toma și Petre Arnăuțoiu, la care s-a raliat și colonelul Arsenescu. Cu mari greutăți și sacrificii, luptele duse împotriva regimului comunist și a Securității, au durat timp de 10 ani, între anii 1948 și 1958, după care, datorită trădărilor, partizanii au fost înfrânți. Mulți dintre ei, au murit în luptă, iar ceilalți au fost arestați, judecați și condamnați la moarte. O mică parte dintre ei, a supraviețuit, fiind amnistiați de regimul comunist, în anul 1964. Aceștia au beneficiat de o libertate supravegheată de organele de represiune.

Pe această temă, domnul profesor Ion Vlădău, poet și eselist, a dat citire mai multor poezii personale, care au emoționat pe cei prezenți.

În partea a doua a acțiunii, trebuia să se desfășoare o expunere privind educația și școala la englezi. Participanții

fiind prea mici, și destul de obosiți după prima expunere, lectorul, scriitorul Constantin Agricola Miu, a hotărât, ca tema aceasta să fie dezbătută numai cu elevii de liceu. De aceea, împreună cu publicistul Ioan Pavel, a desfășurat un dialog interactiv cu elevii, mari și mici, pe teme de educație a copiilor din satele muscelene.

Pe peretele clasei erau afișați o mare parte a scriitorilor români. Plecând de aici, s-a evocat personalitatea și opera Majestății Sale Literare, cum a fost numit de lectori, poetul Mihail Eminescu. S-a povestit și o întâmplare legată de poet, scrisă de Geo Bogza. S-a făcut apoi și o descriere a trenului numit „Mocănița”, care încă mai circulă pe Valea Vaserului. Cei doi lectori au reușit să anime asistența, conferințierea terminându-se într-o notă optimistă, destinată și plină de interes pentru toți cei prezenți în sală.

În încheiere, doamna profesoară Oana Nicolescu a mulțumit oaspeților pentru expunerile prezentate, rugându-i să revină. Elevii, care păreau plictisiți și nerăbdători, la începutul expunerilor, au aplaudat cu mult entuziasm și au părăsit clasa, destinși și cu zâmbetul pe buze. Oaspeții au fost mulțumiți și au promis că vor reveni.

**Cornel Stoian, secretar
Cenaclul Literar „Mihail
Lungianu” din Rucăr.**

ACTUALITATE

LANSARE DUBLĂ DE REVISTĂ LA SEDIUL FUNDAȚIEI „ECOKIND” DIN CÂMPULUNG

ORGANIZATORI:

- Fundația pentru copii și tineret „Ecokind” Câmpulung Muscel, președinte ing. Aurel Sergiu Monea.
- Clubul Epigrafiștilor și Umoriștilor Musceleni-CEUM- de pe lângă Casa de Cultură „Tudor Mușatescu” Câmpulung.

EVENIMENT: Manifestare cultural-artistică, care a cuprins 2 părți:

- Lansarea ultimelor apariții ale celor două reviste de cultură muscelene, respectiv „Curtea Veche”-nr.6 și „Acidava”-nr.2, editate de cei doi organizatori.
- Muzică instrumentală.

DATA DESFĂȘURĂRII:

11 APRILIE 2014

PARTICIPANȚI:

- Peste 40 de persoane din Câmpulung, Rucăr, Mățău, Godeni, iubitoare de cultură, tineri, artiști instrumentiști și personalități:
- De la Câmpulung Muscel:
 1. ing. Aurel Sergiu Monea- președinte fundație.
 2. ing. Pavel Ioan - publicist.
 3. prof. Ion Dudu - Vlădău.
 4. ing. Cioacă Liviu, directorul Casei de Cultură „Tudor Mușatescu”

5. prof. Durdun Sorin, președintele cenaclului „Moș Andrei”.

6. pictor Nelu Constantin, președintele cenaclului „I.D.Negulici”

7. geolog Gheorghe Vintilă, președintele „Clubului Epigrafiștilor și Umoriștilor Musceleni”- CEUM.

- De la Rucăr:

1. prof. Vlad Tudor, președintele cenaclului „Mihail Lungianu”.

2. Cornel Stoian-secretar al Cenaclului „Mihail Lungianu”.

3. prof. Avram Gheorghe, membru fondator al cenaclului.

- Evenimentul s-a bucurat de prezența celor două televiziuni locale: TV Muscel și Clar TV.

După prezentarea celor două noi reviste de către producătorii lor, au luat cuvântul foarte mulți participanți, care au scos în evidență, activitatea celor două reviste muscelene. S-a accentuat situația inedită din Câmpulung, în care Casa de Cultură, nu are sediu, palatul acesteia, monument de arhitectură de valoare internațională, îmbinând arhitectura neo-bizantină cu barocul târziu, fiind în reparație de peste 10 ani. S-a accentuat, că astfel, activitățile celor două reviste, au loc la domiciliile private ale domnilor Aurel

Sergiu Monea, președintele fundației „Ecokind” – Câmpulung, și Constantin Agricola Miu, redactorul-șef al revistei „Acidava”, la Godeni.

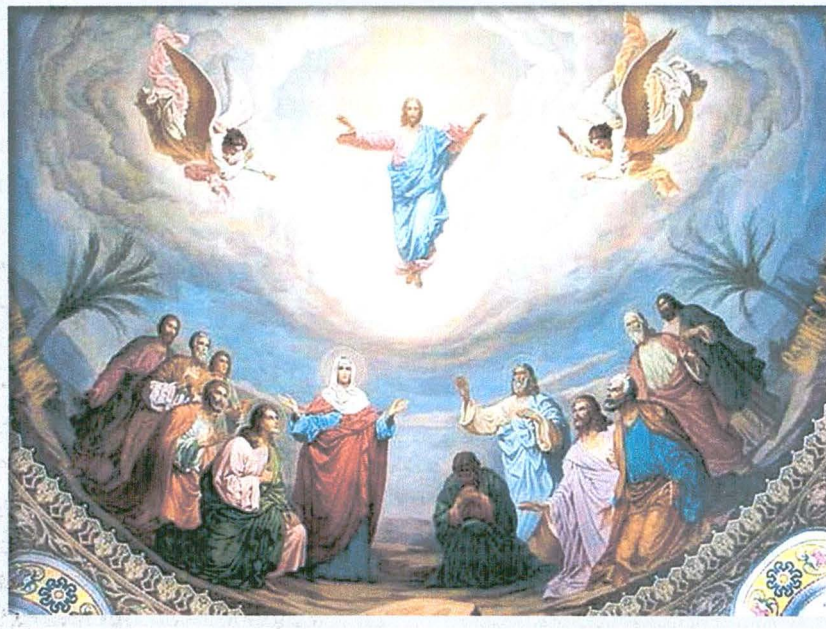
Evenimentul s-a transformat într-un adevărat cencu literar, unde s-au spus poezii - compoziții proprii - precum și epigrame și catrene. Din discuțiile purtate și din dorința de promovare a culturii muscelene, s-a surprins încă odată necesitatea existenței unui sediu, oamenii doritori de frumos, artă și de istorie literară, cerând imperios acest lucru.

„Ostilitățile” s-au finalizat cu un program muzical, prezentat de un grup de elevi, condus de prof. Țuțea Ecaterina, care au executat muzică instrumentală - vioară și clarinet - obținând aplauze la scenă deschisă. Programul muzical a fost încheiat de d.ing. Ioan Pavel, care la tinerețea-maturității sale, a susținut un recital de muzică folk, pe strune de chitară.

Domnul Aurel Sergiu Monea amfitrionul activității a mulțumit tuturor participanților, pentru că au reușit să organizeze o reuniune de excepție.

*Cornel Stoian, secretar
Cenaclul Literar „Mihail
Lungianu” din Rucăr.*

DISCURS DE ZIUA ÎNĂLȚĂRII

**Doamnelor, Domnilor,
Stimați invitați,**

În această zi marcantă și, totodată, marcată cu roșu în calendarul creștin ortodox, care este sfânta zi a înălțării la ceruri a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, și pe care oamenii au asimilat-o simbolic cu Ziua Eroilor, ziua jertfei supreme a fiilor lui, membrii Cenuclului Literar Artistic „Mihail Lungianu”, precum și colectivul de redacție al revistei de actualitate, cultură și tradiții „Piatra Craiului”, ambele din Rucăr, sunt alături pentru a cinsti și comemora lupta înaintașilor pentru adevăr și dreptate, care și pe unde li se vor fi întâmplat să-și dea viața pentru aceste.

Ne-am propus restituirea către generații-

le de azi a tot ce ni se pare demn și valoros pentru etapa istorică pe care o trăim și care aparține tezaurului local sau național al trecutului mai apropiat sau mai îndepărtat, retrezirea și ieșirea din letargie și indiferență a sentimentului național din ce în ce mai amenințat în substanța dăinuirii sale pe cale de a fi anihilat prin pervertire și diferite influențe.

Ajungând la nr. 11 revista Piatra Craiului a încercat tot timpul să scoată în relief

dimensiunile și valorile care, pentru veterani au reprezentat năzuința, vocația și chemarea din care și-au făcut un crez și o conștiință jertfitoare.

Aceste valori, care dau dimensiunea rostuirii noastre ca neam și patrie, sunt înveșmântate în noțiuni concrete și nu abstracte, devenite argumente puternice ale luptei pentru împlinirea lor ca luptători și oameni, aparținând unui pământ pentru care nici o jertfă nu a fost prea mare. Au demonstrat-o cu prisosință ori de câte ori nevoile cele mari ale țării i-au chemat sub scut.

Revista noastră „Piatra Craiului” își propune să cultive prin mijloace ce țin de specificul activității sale literar-artistice, tot acest tezaur de gândire și simțire strămoșească, să cultive în rândul tuturor cititorilor dragostea pentru frumos, respectul pentru trecut, conservarea și transmiterea valorilor făurite cu pricepere și talent de înaintași – pentru generațiile viitoare.

Aducem în aceste momente de aducere aminte, prinosul nostru de recunoștință tuturor rucărenilor veterani, eroilor știuți și neștiuți ai neamului românesc din toate timpurile.

Costel Moiceanu,
Secretar revista
„Piatra Craiului”

ACUARELĂ DE RUCĂR

RODIRE ȘI SPERANȚĂ

Cunoscător și părtaș al unor eforturi și acțiuni ale Cenaclului „Mihail Lungianu” pentru continuarea și promovarea tradițiilor preocupări rucărene, cultural-spirituale și instructiv-educative, îngăduiți-mi vă rog să felicit și să mulțumesc cu mult respect:

- Domnului inginer care sem-nând anonim „un inginer silvic” a publicat în aproape toate numerele revistei „Pia-tra Craiului” articole prețioa-se prezentând cu multă com-petență profesională, dăruire sufletească și foarte docu-mentat aspecte ale naturii din zona noastră, numindu-le ge-neric „Raiul coborât pe pământ”.

A spus inspirat un mare ade-văr, confirmat de proba aspră a timpului „singurul judecător neinfluențabil”, și anume că întotdeauna „codrul a fost frate cu românul”, trăind din cele mai vechi timpuri în bună înțelegere cu natura sub toate formele ei, respectându-se și ajutorându-se unul pe celălalt, și astfel românii au putut dăi-nui pe această glie binecuvân-tată de Dumnezeu, și prin jert-fa și osemintele înaintașilor noștri.

Faptul că au respectat va-loroasele noastre tradiții, cre-dința, cultul muncii, familia ca celulă de bază a societății, conștientizarea tăriei ființei noastre naționale dar și patrio-tismul, ospitalitatea, prietenia, conviețuirea în bună înțelegere

atât cu natura dar și cu alte etnii, i-a încurajat să facă față furtunilor, evenimentelor și uneori erorilor istoriei - nu puține - care le-au adus sufe-rințe, le-au impus și sacrificii-uneori supreme - dar nu i-au doborât. Continuarea acestora, participarea noastră și cu această bogată zestre, va întări înțelegerea, respectul și cola-borarea, cu alte țări și popoare nevoite să se refugieze ca pie-se pe tabla de șah a istoriei în funcție de noi situații istorice și stări conjuncturale.

Am înțeles și strigătul rupt din suflet lansat de cole-gul amintit în articolele sale, să fie oprit jaful asupra pădurii dar și violențele de tot felul asupra naturii.

Este de fapt și strigătul muștrător al tuturor strămoși-lor noștri: „*Ce faceți cu ce v-am lăsat? Ce lăsați celor care vin după voi?*”

O altă nelegiuire foarte gravă este și încercarea de desființare a proprietății comune în devălmășie-a obștii moșneni-lor rucăreni, prin diferite ten-dințe de dezmembrare și în-străinare, dar și de vânzare a unor părți însemnate din pa-trimoniul obștei.

Acest patrimoniu s-a for-mat încă din vremea primilor domnitori Basarabi, care i-au răsplătit cu munți și păduri pe locuitorii acestor meleaguri pentru serviciile prestate la punctele de vamă, paza grani-țelor, cât și pentru formarea, consolidarea și suveranitatea primelor formațiuni statale.

Obștea moșnenilor ca de fapt toate celelalte obști au valoare și semnificație sa-cră, aceasta trebuind păstrată și transmisă cu sfințenie. De-a lungul timpurilor, obștile au avut un rol deosebit în viața economică, socială și spiritua-

lă a locuitorilor zonelor respective.

Indiferent de cât de mare sau mică este suprafața pădurii sau altă formă de proprietate, indiferent care este structura ei organizatorică, ea trebuie gospodărită, după reguli silvotecnice clare, în conformitate cu prevederile obligatorii ale Codului Silvic, acela care cuprinde singurele programe științifice pe baza cărora se pot elabora strategii pe termen mediu și lung de gospodărire a pădurii. Sunt atâtea exemple în lume care confirmă convingător faptul că de existența pădurii și conviețuirea în bună înțelegere și respect pentru natură depinde însăși viața omului, iar toți cei care și-au zis: „După mine potopul”!!!, nu au dăinuit.

Pădurea are numeroase funcțiuni, nu numai funcția de producție de material lemnos, ci și stabilitatea factorilor climatici, echilibrul apei în natură, protecția și combaterea eroziunii solului, a poluării, funcții de agrement, de dezvoltare a turismului, de conviețuire în echilibru a tuturor formelor de viață.

Mai mult decât atât, în zona noastră ca și prin alte

părți, de existența și gospodărirea rațională a fondului forestier al zonei depinde funcționarea la parametri necesari, ai instalațiilor hidroenergetice construite pe râul Dâmbovița dar și pe alți afluenți, nevoia tot mai mare de energie fiind una din marile probleme ale societății zilelor noastre.

- Mulțumiri, stimă și respect neobositului profesor Domnul Tudor Vlad pentru articolul numit „Decalogul schimbării la față a României”, publicat în revista „Piatra Craiului”, nr.6, pagina 30, minunată sinteză și invitație în același timp a ceea ce trebuie să înțelegem și cum trebuie să procedăm fiecare dintre noi, pentru ca mult-râvnitul obiectiv general așteptat de noi toți, acel „mai bine” să-l determinăm a sosi mai repede și la noi.

- Mulțumiri tuturor membrilor Cenaclului „Mihail Lungianu”, pentru publicarea în revista „Piatra Craiului”, a numeroase exemple pozitive de personalități, scrieri, înfăptuiri și realizări de toate felurile, în toate domeniile, exemple demne de urmat.

Societatea omenească a avut mereu nevoie de ele, și le-a

creat, acestea i-au ajutat pe români în toate vremurile.

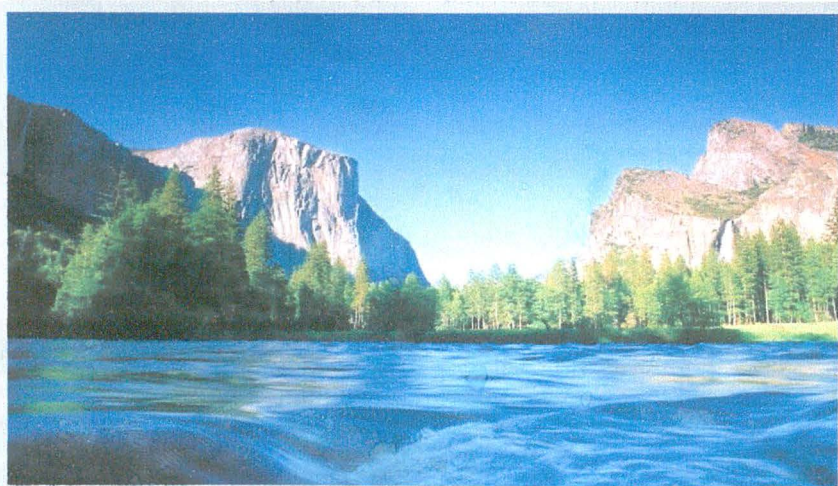
Dacă în zilele pe care le trăim de la o vreme, mulți și – au pierdut speranța din păcate în fața degradării relațiilor inter-umane, a faptelor antisociale, a negativismelor de tot felul, cred că totuși oamenii încep să înțeleagă și să se frământă pentru acel „mai bine” – e totuși un început pozitiv, chiar dacă este firav.

În fapt suntem ce și cum gândim, ce și cum vorbim, cum ne comportăm unii cu alții, ce și cum înfăptuim la tot pasul. Nu există om bun și om rău, perioadă istorică numai bună sau numai rea, și omul și etapele istorice au și una și alta, depinde de care parte a dezvoltării acestora te raportezi, ele desfășurându-se și în funcție de credință, educație, cultură, sănătate, influențe conjuncturale și multe altele.

Sunt în toate exemplele de mai sus menționate începutul rodirii speranței. Cred că vor fi din ce în ce mai mulți dintre noi care vor începe să se întrebe: *Ce am făcut azi mai bine decât ieri? Cum și ce voi face mâine și în continuare în același sens?* Și poate astfel sigur va dispărea acel „imposibil acum” de la sfârșitul articolului domnului Tudor Vlad articol amintit mai înainte.

Fie ca bunul Dumnezeu și înțelepciunea care nu a dispărut încă la toți românii, să ne conducă în primul rând prin noi înșine spre mai BINE.

Inginer Pietrăreanu Ion.

CRISTIAN ȘTEFĂNESCU - UN TÂNĂR POET MUSCELEAN

S-a născut la 16.03.1996, în orașul Ploiești și este elev în clasa a XI-a la Liceul Teoretic "Dan Barbilian" Câmpulung Muscel.

Pasionat de călătorii, filozofie, astrologie și enigmele Universului, este fidel crezului: "M-am născut să schimb ceva, singura condiție este să nu schimb motivul pentru care m-am născut: să schimb." - **Cristian Ștefănescu**

Este:

- membru al cenaclului "Mihai Moșandrei" Câmpulung Muscel
- membru al cenaclului "Apollon", Urziceni

Activitate online:

- pagina de blog poezie (Cristian Ștefănescu blog - „*Negru pe alb*”)

Premii obținute:

Premiul II - Festivalul de umor "Tudor Mușatescu" Câmpulung Muscel, ed. a - XVIII-a, 2013

Mențiune - Concursul de Creație Literară "Vara visurilor mele" ed. a-XII-a București, 2013

Mențiune - Festivalul Național de Poezie "Ion Budai Deleanu", ed. a -III-a, Geoagiu, 2013

Premiul I- Concursul de creație artistică organizat de Ambasada României la Roma cu ocazia "Zilei Limbii Române", 2013

Premiul I- Concursul național "Poeme de alungat singurătatea" ed. I Mălureni, Argeș, 2013

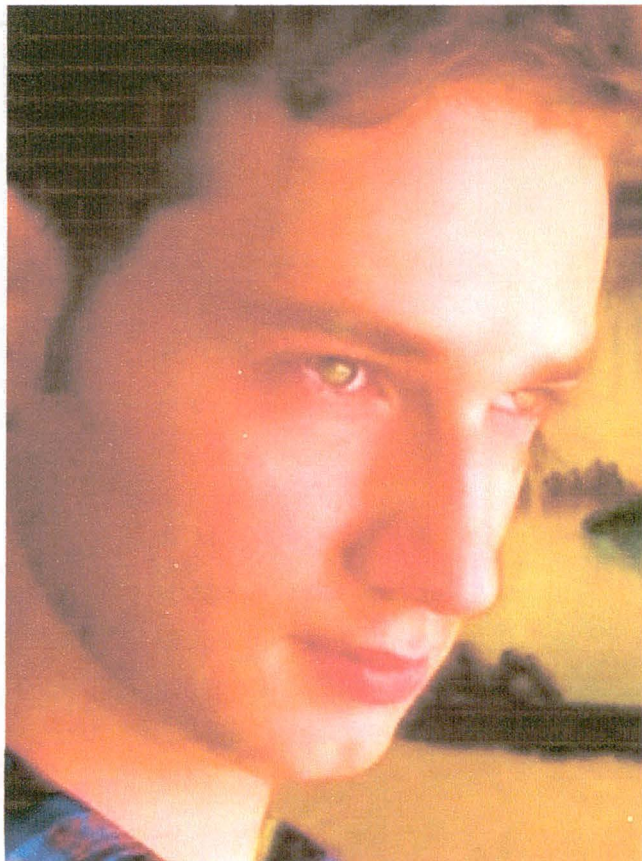
Premiul special "Nichita Stănescu" - Concursul internațional de creație literară "Vis de toamnă", ed I, Urziceni, 2013

Diploma de merit acordată de Asociația multiculturală "Nicu Hagi" Carpați și Pind, Câmpulung Muscel

Premiul I - Concursul interjudețean "Copiii de azi, artiștii de mâine" Adjud, 2014

A publicat în:

- ✎ Revista Societății Culturale "Apollon", Urziceni
- ✎ Revista "Amurg sentimental" București
- ✎ Antologia de poezie și proză "Toamna la Apollon"
- ✎ Antologia Concursului "Peregrinări", Dublin (secțiunea poezie)
- ✎ Revista "C arte de la Curtea Veche", Câmpulung Muscel

**BINE AI VENIT ÎN PAGINILE REVISTEI „PIATRA CRAIULUI”,
TINERE POET!**

Cerând suferință

Pe un cer de-amărăciune,
Ochii mei s-au înălțat,
N-am văzut nicio lumină,
Și-n genunchi m-am aplecat.

Tatăl meu cu glasul blând,
Nu Te văd și nu Te-ating,
Cazi la mine-n orice gând,
Eu Te vreau și nu Te-alung.

Iar cum fătul, lapte cere,
Lasă-mă să-Ți cer și eu,
Doar o clipă de durere,
Însetat suflet plebeu.

Și-obosit de întrebări,
Căutând ca să-mi răspunzi,
Sfinte sunt crude dureri.
De ce mi Te mai ascunzi?

Ca o lacrimă,ce-mi curge,
Vino Tu pe cerul meu
Și arată-mi ,Demiurge,
Că ascuți la lutul tău!

Elogiu

Ce rămâne-n urma noastră,
e dovada vieții tuturor,
fie prinț sau cerșetor.
Faptele sunt semințele,
urmările lor sunt primăvara.

Am cunoscut și eu un făptuitor odată,
prins în mrejele leoaicei tinere-iubirea,
nu știu de-a găsit iubirea,dar felinele
nu pot fi închise în inimi domestice.
Mai știu că aerul curat e ca un gând,
el l-a gândit,l-a lăsat să ardă și acum,

nu în vătrai ci pe hârtie.
S-a scris că omul are închise-n
sine aripi și zboară cu gândul,
dar oare gândul poate să zboare la om?
Ei și ce, dacă sunt un avion în blugi?
Și ce dacă sunt o piatră ce izvorăște?
Dă-mă în judecată, inimă,căci poezia o iubesc.
Nu-i așa ,Nichita?

Încă un “Vu”

Fragmente din viitor,
s-ar releva în trecut,
dacă n-ar fi prezentul.
Te-am mai cunoscut cândva,
irisul meu drag...iubita mea,
însă te știu doar de-acum.
Nu cunosc ordinea lumii,
însă nici lumea nu cunoaște
ordinea mea.
Se intersectează oare iluzii
cu vise,destine ,cu aparențe?
Parcă am mai respirat odată
sau doar aerul s-a inspirat în mine?
Parcă am mai văzut odată
Sau doar văzutul mi-a intrat în ochi?
Nu mai caut răspunsuri,
deși întrebările nu le știu.
Am fost al tău,ai fost și tu
sunt al tău și ești a mea,
Și-a bătut joc ordinea universului
de ordinea mea,
sper că știi și tu.
că-i doar un déjà vu.

ARS LONGA, VITA BREVIS!

Manifestul

Nu mai plângeți, bătrâne oase,
 Nu vreți să pierdeți încă o lacrimă,
 Vă spun...

Nu mai căutați explicații, frații mei de nume,
 Suntem uciși de vorbe și cumpărați
 cu lucruri de șantaj pentru sărăcie,
 Vă spun...

Nu mai căutați răspunsuri,
 Voi cei cu onoare, onoarea - i de prisos,
 Când sufletul cere dreptate,
 Însă, vă spun...

Nu jugul aprinde flacăra mâniei,
 Ci dorința de dreptate,
 Ce n-avem curajul s-o afirmăm,
 Însă ea ne face să jinduim la o lume mai bună,
 Vă spun,

Capul plecat nici sabia nu-l taie,
 Dar demnitatea nu există sub forma îngenunchierii
 de către cei de același neam dar fără durerea
 colectivă,
 Vă spun acum...

Nu vă mai trăiți viețile sub tocul pantofului de lux,
 Ce calcă pe suferința noastră!

Pastel

E zgomot, dar nu cel din metropole,
 Ci, ca dintr-un loc uitat
 de ultimul fulg ce-a trecut pe-aici.
 Conturul norilor ocărăți de cenușiu,
 se înălbește acum în ghiociei primăverii.
 Trăgându-și poalele, praful de cocaină,
 ce dă iluzia unui imaculat adânc,
 zăpada, lasă loc bordurilor sparte
 de ambiția gheții infiltrate
 cât mai adânc, nu doar în beton ci și-n inima mea.
 Deși au tăcut o vreme, glasuri de "înnaripați
 menestrelți"

încep a carameliza atmosfera în primăvăratice
 zaharuri.

Din colțul blocului, de la etajul unde stau,
 întind mâna-ncetîșor să prind un strop de iarnă;
 îmi cade-n palmă, îmi intră-n piele,
 și cum e apă caldă,
 pătrunde-n gheața inimii mele,
 și simt cum ciclul se repetă:
 iarăși este primăvară!

O meditație

Am numărat, o iubire, o credință și o viață,
 De când sunt pământ cu apă,
 Am trecut printr-un ghiocel, printr-o frunză verde,
 și-apoi una moartă, ca să sfârșesc într-o lacrimă
 înghețată.

Ce am văzut, în patru, fiecare cu trei a câte patru,
 Am rămas să mărturisesc, pe o lespede de
 amintiri, acum.

Scriu cu o pană, ruptă de la Phoenix-ul gândurilor
 mele,
 scriu, nu din plăcere, ci din plăcerea de a-mi alina
 suferința,
 căci de câte ori am murit ca să renasc iară,
 de-atâtea ori am suferit, doar să fiu fericit iară,
 de-atâtea ori m-am crucificat, să sufăr iară,
 de-atâtea ori am suferit, să fiu curat iară.

MIHAI EPURE - DEMISIA DIN VIAȚĂ

Rucăr ... Plai de poveste, într-un colț de rai, unde Soarele, și Luna, și Stelele își lasă lumina să zăbovească a odihni și a rodire de cuvânt ... Aici, în Cetatea Eternă a Munților, în văile largi, în care susură apele ducând la șesuri zvonurile trecutului, se nasc în pacea zilelor și nopților pagini de viață grăitoare despre ale sufletului și minții omului frământat de întrebări cu sau fără răspuns.

Aici, în clipe în care vuieste liniștea firii, Mihai Epure trăiește în altă durată întâmplări și evenimente familiale sau sociale în încercarea de a le descifra sensurile într-o cunoaștere a semenilor și a lumii pe a cărei scenă își are rolul său ...

Paginile - câteva sute - apărute sub titlul „Demisia din viață,” sunt grele de semnificații și trăiri. Să apară în fața oamenilor spre a te citi/ analiza/ lăuda/ critica/înțelege cu cel de-al paisprezecelea volum înseamnă oare demisia din viață sau, dimpotrivă, este o intrare în uriașul ei ring între corzile căruia rânjesc colții celor gata să te sfâșie? Metaforic, Mihai Epure este un luptător de summo, sportul supergreilor din Țara Soarelui

Răsare, care își împinge adversarii dincolo de marginile terenului unde stăpânesc cinstea, adevărul, credința, iubirea, truda onestă și tăcută, aruncându-i în mocirla neomenilor, a trădării, a lașității, a ticăloșiei și a hoției.

Cele trei mari părți ale volumului cuprind trei mari lumi în tumultul unor epoci diferite din istoria țării, care constituie perioade semnificative ale vieții personajului principal, Mihnea.

Partea întâi a cărții este cea mai amară experiență a omului cinstit/educat/instruit, silit în mod nedrept de monștrii zilei să nu-și poată realiza menirea - apărarea intereselor țării, întărirea relațiilor ei cu poporul japonez, certamente unul dintre cele mai harnice și corecte neamuri ale Terrei. Mihnea gustă cea mai abjectă lașitate din partea celui care reprezenta interesele României în acea parte de lume, ambasadorul, care, prefăcându-se bolnav, cu acceptul Cabinetului 2 de atunci, lasă greutatea în seama lui: aceea de a justifica un decont al unei importante sume care a luat drumul altor conturi. Cerberul apărător al mezinului familiei prezidențiale, un grobian incult,

vulgar, grosolan, îi recită marile crezuri ale vieții lui de slugă, dar Mihnea rămâne neclintit în cinste, dreptate și adevăr. Sigur, cu prețul unei suferințe asumate, responsabilitate care îi venea în suflet, cuget și comportare dintotdeauna, de la neamul său, care nu a înțeles să își vândă conștiința. Profunda cunoaștere a mecanismelor structurilor statului din etapa de dinaintea evenimentelor din 1989 mă îndeamnă să cred că opera este autobiografică. Drama este atât de perfect redată în toate meandrele și reverberațiile ei, că numai cine o trăiește le poate surprinde și reda cu atâta acuratețe a cuvântului mânuit cu adevărată pricepere, ceea ce mă îndreptățește să îl consider pe autor scriitor de reală înzestrare. Cândva, pe vremea autorului omniprezent, omnipotent, omniscient, creația era consecința fanteziei și puterii imaginației de a croi viața după chipul și asemănarea celei reale. De la Marcel Proust încoace marile izbânzi ale prozei românești sunt acelea care pătrund adânc în fiecare colțișor al trăirii plenare a unei stări. Aceasta este una dintre însușirile romanului pe care îl prezentăm:

ARS LONGA, VITA BREVIS!

analiza profundă a psihicului tuturor personajelor în complexul situației aceluia moment istoric.

Partea a doua este re trăirea unei decepții mai amare, mai adânci, deoarece este trăită într-un timp al speranțelor spulberate de iureșul trădării și vânzării neamului și pă-mântului căruia Mihnea îi aparține cu fiecare fibră a ființei sale. Am citit multe pagini scrise despre ceea ce trăiesc românii după 1990, dar n-am văzut nicăieri o redare atât de pertinentă a tot ce se petrece sub ochii noștri. M-a amuzat teribil faptul că indivizii, autorii evenimentelor, apar cu pseudonime de mare sugestie, păstrând inițialele, pentru a nu fi uitați de cei care le vor rosti cândva numele cu blestem și îi vor condamna pentru abominabila ticăloșie comisă la adresa meleagurilor străbune: înstrăinarea și devalizarea lor.

Cea de-a treia parte a cărții este un omagiu adus OMULUI care are sute de nume din zeci

de familii de pe toate ținuturile dacice, care formează universul durabil, întreg, rotund a ceea ce

se numește suflet curat, născut și crescut în Grădina Mai-

cii Domnului. Capitolul intitulat Ferestre de suflet ce aparține ultimei părți, opune hărnicia, onoarea, truda, cinstea, răbdarea, iubirea de frumos tuturor nemerniciilor săvârșite în celelalte capitole ale operei, salvând astfel lumea prin certitudinea că "Tot ce-i românesc nu pierde/Și nici nu va pieri". Trăiesc în aceste pagini copiii, tineri, maturi și foarte vârstnici, care nu s-au abătut nicio clipă de la misiunea numită VIAȚĂ, ce nu poate fi îndeplinită decât aici cu demnitate, credință și dăruire. Este lumea aceea caldă, bună, generoasă, care i-a redat lui Mihnea încrederea în sine și în puterea tămăduitoare a scrisului, actului eliberator al combustiei interioare, care a mistuit în flăcările necruțătoare ale demnității urâtul care a rămas astfel o amintire. Din călătoria prin Infern și Purgatoriu întotdeauna renaști purificat. Devii Pasărea Phoenix care își reia ciclul și zborul, chiar dacă va mai arde încă o dată și încă o dată... Cu sublimă satisfacție se ia de la capăt, pe un alt drum, un alt urcuș în vârful căruia se desfac aripile într-un zbor eliberator. Scriitorul adevărat transformă, prin alchimia cuvântu-

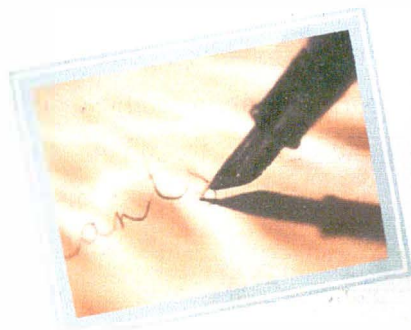
lui, otrava sufletului în dulceața victoriei vieții asupra morții prin mucigai și putrigai, crescut în mlaștinile inșilor născuți cadavre ale unui timp de mângă.

Cartea lui Mihai Epure este, cu siguranță, una dintre cele mai pătrunzătoare radiografii în infraroșu a unei nopți de coșmar, pe care o trăim cu toții, dar pe care el a demasc-o cu talent, dăruire, și mai ales cu un acut simț al datoriei față de adevăr. Convingerea și sugestia mea ar fi aceasta: romanul a lăsat prin cea de-a treia parte deschisă fereastra unei alte cărți în care să apară numele prezentate în capitolul Ferestre de suflet, căci acolo pot fi găsite toate datele necesare creării lumii care face frumoasă viața pe Pământ.

Felicitări, domnule Mihai Epure, pentru ce dăruieți oamenilor și literaturii și nu conțeniți să scrieți, căci doar "Scripta manet".

Spor, succes și alte împliniri!

Floarea Necșoiu

PETRUȚA PURNICHII – VERSURI

RUGĂCIUNE

Sfântul Francisc din ASSISI

DOAMNE, fă-mă o unealtă a
PĂCII TALE

Unde-i ură, lasă-mă să SEMĂN
IUBIRE,

Unde-i jignire, IERTARE

Unde-i îndoială, CREDINȚĂ

Unde-i disperare, NĂDEJDE

Unde-i întuneric, LUMINĂ

Unde-i tristețe, BUCURIE.

O, STĂPÂNE DUMNEZEIESC,
fă să nu caut să fiu consolată

atât de mult pe cât să conso-
lez;

să fiu înțeles, pe cât înțeleg;

să fiu iubit, pe cât iubesc;

Pentru că DÂND, primim;

IERTÂND suntem IERTAȚI;

Și murind, ne naștem ÎN VIAȚA
VEȘNICĂ”.

COVOR DE VISĂRI

Lui Eminescu

Cocorii se-adun-a plecare,

Din vii curg licori către cer,

Ni-s umerii grei de uitare,

Ne-nvăluie timpul MISTER.

Ne prinde iar, toamna de mână,

Puzderii de gânduri se-adună;

Cad fructele coapte-n grădină,

Și-un greier mai cântă-n surdină.

Cocorii se strâng a plecare

Fereastra se închide a iarnă;

Mai cade o frunză-n cărare,

Covor de visări să ne-aștearnă...

Petruța PURNICHII

Octombrie 1989

TE AȘTEPT

PATRICIEI, lumină vie

Te-aștept ca pe-o rază de soare

Să scuture frigul din mine;

Plecarea ta e-o mare-ntrebare

Și fiecă clipă trăită mă doare.

A plecat bucuria cu tine

Tristețea țâșnește-n șuvoaie

Nu pot să cred că nu ești cu mine

Și lacrimi tot vin în șiroaie

Tu ești lumina spre care privesc

Tot ce ating vorbește de tine

Ești iubire: UN DAR ÎNGERESC

Ce scutură frigul din mine

Petruța PURNICHII

15. NOV. 2002

TE SIMT

Te simt în gesturi și-n gând

În trupu-mi vlăguit de durere

Doar gândul că vom fi-mpreună curând

Îmi dă pentru viață un strop de putere.

Dar timpul se scurge greoi ...

Mă rog să învăț a trăi doar cu sufletul tău

Ce lege neînțeleasă de noi

Te-a chemat ? ...Mă trag întrebări către
hău

Revolta mă-ncearcă-n zadar

Venirea ta a fost cerescul meu dar

Să mulțumesc CELUI ce mi te-a dat

Pe cine să cert că mi te-a luat?

Ochii tăi calzi și frumoși pentru mine
trăesc

Îl simt și acum că mă cheamă

Pentru ce reprezinți îți mulțumesc

Cu suflet prea încercat de mamă.

Petruța PURNICHII

28 FEB 2011

ARS LONGA, VITA BREVIS!

NELU CONSTANTIN - VERSURI

BALADĂ PENTRU VETERANI

Îi vezi trecând pe stradă aplecați,
Căci peste ei trecut-au dureros atâția
ani. Ieri. cănitani. locotenenți sau chiar
soldați,

Azi, socotiți ca o povară și uitați
Acești năpăstuiți de veterani.

Istoria acestei țări s-a scris cu sânge.
Și, asta e! O știm de mii de ani.
Azi, cel ce-a fost erou mai rabdă încă
Cu lacrimi udă pâinea ce-o mănâncă
Acest năpăstuit de veteran.

La înisuru, în Ardeai și până n Țara
Au alungat din țară pe dușman...
Acolo unde un rănit a fost și tata
Și unde mulți rămas-au părăsindu-și
vatra.
El a venit. E azi un mândru veteran.

Dai gîia peniu care a iupiai
I-a fost furată sărmanului oștean,
În țara lui a fost înfometat,
A fost bătut, închis sau deportat
Acest năpăstuit de veteran.

Cei ce au vrut o Românie Mare
Pierzându-și tinerețea în zecile de ani,
Ei astăzi nu mai au un loc sub soare,
Când iarna se-ncălzesc la lumânare
Acești năpăstuiți de veterani.
Au muncit pământul și au crescut copiii,
Cu sânge și sudoare în acest amar de ani,

Sperând și ei să aibă bucurii
În țara asta plină de hoții
Și unde au mai rămas doar câțiva veterani.

Și-n ' 89, în Revoluție, au fost,
Dar n-au fost mulți, că nu-i ajută anii,
Au vrut să facă-n țară un alt rost
Alături de cei tineri pe baricade-au fost,
Dar nu cer drepturi și certificate veteranii.

În haina lui cea veche, de dimie,
Purtându-și la rever insigna ce i-au dat
E semnul de virtute, de cinste, bărbăție, Recu-
noștința, ce o poartă cu mândrie
Acest brav veteran, ce ieri a fost soldat.

Se scaldă hoții în milioane, mii
Își vînd conștiința, țara, de dragul unui ban.
El, din puținul lui, împarte la copii,
Din pensia de patruzeci de mii
A unui oropsit de veteran.

Sunt tot mai rari eroii ce ne mai cer ceva,
Au ochii triști, sunt gârboviți de ani,
Ei nu mai au nici dreptul de-a spera
Și nici un doctor nu-i mai poate vindeca
Pe acești năpăstuiți de veterani.

Din când în când ne pleacă-n nemurire,
În lumea celor drepti, și asta an de an,
Când clopotele bat ca să ne dea de stare,
Că suntem mai săraci cu toții, prin părăsire,
Cu înc-un oropsit de veteran.

CÂNTEC

Frunzuliță verde ram
De brad mândru, de tufan
Eu sunt fiu de mușcelean.
Moștenind neam după neam.

Frunzuliță trei zmicele
Fetele noastre-s lalele.
Sunt mușcate, micșunele,
Iar flăcăii toți sunt munți
Și când sunt la frunți cărunți.

Frunzuliță dalior
Oamenii la noi nu mor.
Se fac lacrimă și dor
Când se duc pe porți domnești
Sunt eroii din povești.

Frunzuliță matostat, Făt-
Frumos când a plecat
De-aici calu-a-ncălecat.
Zânele când s-au născut
Musceleancă le-a făcut.

Frunză de mere gustoase
Casele la noi nu-s case.
Sunt lacrimi de chiparoase
Cu bărbați, copii, soții
Raiuri sunt și-mpărății.

Frunzuliță verde ram
Tot ce-i fiu de mușcelean
E român din neam în neam.
Și-n senin și-n vreme rea
Am fost și-am rămas așa.

LA ȚARĂ

E dimineață, zi de mai, cocoșii harnici au cântat.
Țăranii s-au sculat și ei și robotesc pe-afară,
În curte, zeci de păsări grăunțele-au mâncat,
Așa începe-o zi de muncă dacă trăiești la țară.

La câmp, la prășilă ei se adună-n cârduri, încep
lupta cu iarba, cu buruiianul hâd.
Lucesc în soare sape când le privești pe rânduri.
În urma lor e pace și plantele surâd.

Dar iată-n depărtare când totul e frumos
Iar ei vorbesc de toate, ce s-a mai întâmplat.
Se-aude glas de tunet și cer întunecos.
Se-apropie furtuna și totul s-a stricat.

Începe vânt și ploaie cu stropi grei ca de plumb
Iar oamenii sub haine, sub ploaie stau purcoi
Când se revarsă cerul peste întregul câmp.
Natura mândioasă își bate joc de noi.

Puhoi de ape tulburi în valuri curg la vale
Și spală-n urmă totul ce noi am pângărit: Gu-
noaie și mizerii, dejecții, sticle goale.
Lăsând curat în urmă și totul lustruit.

Dar iată o speranță la margine de sat!
Se vede fum în valuri, semn că se face țuică.
M-apropii cu sfială și uit că sunt murat,
În flăcări ca de iad, miroase-a măr din luncă.

E bine. aici e cald, povarnă este plină
Iar cel ce face țuică-un om cum rar găsești,
Vecin și bun prieten. Ion al lui Gulină
Mă-ndeamnă să dau nota la țuica de Băjești.

Aici purcoi de oameni cu haine pe ei ude Mă-
nâncă cartofi copti, beau țuică din ciocan
Fac glume și se-agită ca niște paparude.
Lipsește doar patronul - Nițică al lui Voican.

Când seara peste case încetișor se lasă
Se văd cirezi de vite ce-au fost la pășunat. Gâș-
tele cu bobocii vin legănat spre casă
Și liniștea se lasă peste întregul sat.

E pace iar afară, tradiții s-au culcat
Iar alții stau la mese. acum s-au liniștit.
Dar niște pași se-aud . de om întârziat.
Și un lătrat alene de câine răgușit.

Nelu Constantin

ARS LONGA, VITA BREVIS!

GELLU DORIAN – VERSURI

CINE SUNT DACII

Domnului Napoleon Săvescu

Când Herodot a scris cine sunt dacii,
Dacii trăiau de mult pe-acest pământ,
Erau cei mai viteji dintre toți tracii
Vorbeau o limbă clară, în cuvânt.

La început a fost cuvântul dac
Ce-a pus pecete peste țara-n care
Cei ce se nășteau, ca frunza pe copac
Se-nțelegeau în limba vorbitoare,

Se-nțelegeau ca apa cu țărâna
Când pui sămânța să se facă rod,
Ca bezna, când în ca cată lumina
Arc peste stele, peste timp un pod.

Peste petrecerea de timp și lume,
Sub cerul sprijinit de stâlpi cerești,
Dacii aveau de la înalt un nume
Și-o limbă-n care și acum vorbești.

Pe Kogaion, în nopțile cu stele,
Dacii se-nțelegeau cu Dumnezeu
În graiul lui vorbeau bune și rele,
Cum pe pământ e bine sau e greu.

De mii și mii de ani, nimeni nu știe
De când sunt dacii în câmpii și munți
Cuvintele în care și-acum se scrie
Erau și-atunci vorbite de părinți

Au năvălit barbarii peste daci,
Le-au ars cetățile și grâul
Dar n-au putut ascunde vorbele în saci
Pe care să-i înghită-n moarte râul.

Au re-nviat mereu după furtună
Ca pietrele sub apă au rămas,
Pecetluiți de vorba cea mai bună
Șoptită sau cântată într-un glas.

Războaiele-au trecut fără să schimbe
Vreun semn în curgerea unui cuvânt -
Legile dacilor nu erau strâmbe
Ca să le schimbe cineva pe-acest pământ.

Din cernerea pe care timpul o adună,
Sub lucrul omului trecut prin vremi,
Ne-au mai rămas cuvinte ce răsună
Și azi în graiu-n care vrei să chemi,

Să te-nțelegi cu cel plecat departe
Și revenit aici ca-ntr-un descânt,
La matca vieții lui fără de moarte,
Precum în cer, așa și pre pământ.

A da dreptate celor care
Au spus că dacii au murit de mult
Iar noi suntem rătăcitori în zare
E o minciună-n care au crezut

Doar cei ce-au vrut să ne ascundă-n vreme,
Uitați de cei ce vin din neam în neam,
Din azi în mâine, peste timp să cheme
Numele-n care singuri ne aveam
Mai puri decât romanii, roxalanii,
Demni ca în Kosovo, dardanii
Stau ca înaltul cerului de foc.

Pe-acest pământ ei, dacii!

CULOAREA VIETII DE ÎNCEPUT

Rânduri pentru d-na Aretia Răuță

Pășesc pe lângă colorate cuiburi de case, și un val imens de emoție mă urmărește, lăsând agitația pieții în urma mea. Îmi îngrop picioarele în asfaltul negru, îmi urmez linia gândului șerpuitoarea ca timpul scăpat din brațele cerului.

O clădire mare cu scara exterioară largă îmi apare la orizontul privirii. Este casa ei a D-nei Aretia Răuță dascăl și formator al sutelor de generații. Mă întâmpină în poarta deschisă. Era inedită acea răsărire a formei mici cu părul alb și mereu frumos aranjat, așezat deasupra unor ochi strălucitori. Mi-a tăiat răsuflarea acel zâmbet larg. Vreau să-mi ridic piciorul pentru pasul următor, însă acesta rămâne inert. Brațele erau aripă. Îmi las trupul în voia lui să ducă zborul către certitudine, să găsească liniștea ... Revin târziu ... pentru că nu vreau să înot în pasivitate, vreau să fiu proprietarul unei întâlniri desenate frumos. Am găsit primăvara înapoia porții. Urcăm cu răbdare treptele largi, cu amintiri ascunse, cu tăcerea între noi prin care timpul fuge tiptil, amnezic, frustrat că am lăsat soarele afară nesupravegheat. Privesc chipul din fața mea și văd valuri imense de trai vulnerabil, neobosit, vâpăi orbitoare, călătorii spre fericire, ignorări glaciale, existențe cotidiene ... ca cea de față.

Nu miroase a nefericire cu toate că voluptăți veninoase i-au impregnat chipul. Văd locul unde pumnul de fier al destinului a lovit, zdrențu-

ind viața și peticind zilele cu așteptări zadarnice. Ciopârțit de amintiri stau legat la țarmul decenței nesupravegheate - *un bastonaș, ... o liniuță ..., -A-mare de tipar, -a-mic de mână ... ana are mere ...etc...* stăm fără glas în fața celei ce aceste începuturi i-au fost crez și călăuză și mi-a transmis ipotezele și dilemele vieții de mai târziu. Ascultam inocent și paralizat vocea din fața mea, ca un ecou al liniștei, ca un refren nechinuit prin harababura ființei mele. Sunt debusolat, descurajat în fața eternității vorbitoare. Tac acoperit de ridicol dar sorb vorbele pline de amintiri ale interlocutoarei. E călătoria care nu-și târăște eul, dimpotrivă e martorul neplauzibilului care stă la taifas cu stânca din depărtare ce se ițește la fereastra largă.

Scurte pauze pentru aduceri aminte garnisește graiul d-nei Arethia. Rețin puțin din aceste amintiri dat fiind emoția la superlativ, agasată ... și totuși ... odată primarul Gheorghe Miloș a chemat-o la Primărie pentru că fiul lui, Gabi se urcase în podul școlii din Suseni (așa îi ziceam noi atunci) și dădămasă o parte din tavan ... și culmea nu a certat-o ci dimpotrivă a apreciat-o. La un moment dat amintirile se estompează. Îi amintesc episodul acela când ne învăța să coasem ciorapii, cum ne desculța iarna și ne usca ciorapii uzi pe lângă sobă și ne dădea mere și bomboane. Generații au trecut prin mâinile ei neobosite de timp. Încet mă lovesc scânteietoare imagini

când iarna ne scotea afară pentru bătaia cu zăpadă. Urme ale poftelor de răs inundă încet ochii scânteietori și hipnotici. E atâta lumină în ei, atât trai concludent, ... Pe neobservate stânca din zare se aprinde sub lumina soarelui aflat la apus, Ce fuge timpul și avem atâtea de spus. Acopăr lumina cu pleoapele străjuite de paznicii întunericului pentru a readuce în amintirea nedistructivă pe d-na mereu elegantă și impunătoare încrezătoare că mine va fi mai bine ca azi. În fața **palpabilei ființe, aleg timpul și liniștea pietrei.**

Plutește materială și conștientă deasupra liniștei mele. După atâta nețărire din ultimii ani călcând peste suferință și depresie, taine nedezlegate și zboruri frante trăiește sub robia durerii necicratizate. Renaște duioasă și puternică, invulnerabilă și clocotitoare din care primejdia ricoșează. Respiră decent aerul îmbâcsit al veșniciei, trăiește în afara zbaterilor, luptelor, spaimelor.

Pentru moment renunț la întrebări. Stânca dispare cotropită de spaimile nopții. Lumina din cameră însuflește chipul din fața mea. Am sentimentul ciudat că în momentul rostirii de vorbe, liniștea va muri. Nu vreau acest lucru și totuși...

Bună seara d-nă învățătoare Arethia Răuță și mulțumesc pentru tot.

Consemnate de Petrescu Nicu, unul din miile de elevi ai D-nei Învățătoare.

AMINTIRI DE NEUITAT

Viața fiecărui individ este dăruită de Cel de Sus pe care o petrece cu bune cu rele. Când ajunge la o vârstă înaintată – bătrânețe trăiești din amintirile tinereții.

În calitate de învățătoare pensionară, de peste două decenii, am răsfoit agenda carierei mele, retrăind momente emoționante, de neșters din memorie. Să încep cu începutul. Momentul cel mai fericit din viață a fost când am obținut diploma de învățătoare. Această importantă și frumoasă profesie, de a instrui și educa tinerele vlăstare, am dobândit-o din copilărie, având ca model pe neuitații și regretații mei dascăli, Lucreția și Gheorghe Dulamă.

După doi ani petrecuți pe meleagurile argeșene, m-am întors în comuna mea natală Rucăr. Era toamnă. Ziua de 15 septembrie, o zi frumoasă cu soare blând pe cer, marca începutul anului școlar 1955-1956.

Grupuri de elevi împreună cu părinții lor, se adunau în curtea școlii din Suseni. Eu, plină de emoții, am pășit pentru prima oară pragul acestei școli în calitate de cadru didactic. Am fost primită cu căldură de regretatul director Urdea Ion și de colectivul de colegi.

După festivitate, fiecare cadru didactic a purces spre

clasa pe care o conducea. Eu am fost condusă spre o clasă mică, mai puțin luminoasă, lipsită de spațiu între bănci. La intrare în clasă m-a întâmpinat în colectiv de băieți, căci sistemul școlar era demixtat. Toți și-au îndreptat privirile spre mine, curioși și cercetători. Nu-mi amintesc numele multora dintre ei, dar: Nicolae Gh. (Șerb) Vorovenci Nic. Vorovenci I. Dobroiu Florin și Olteanu Genel sunt și astăzi apropiați de mine. Elevul Nicolae stătea în prima bancă. Era de statură mică, plinuț la corp, îmbrăcat modest și curat. Cărțile și caietele le purta într-un ghiozdan de fotă croit special pentru rechizite. Avea o figură drăgălașă cu ochi blânzi și atent la lecții. Își pregătea temele în mod conștiincios, cu toate că fotbalul îl practica în fiecare recreație. Era inteligent și cu multă voință în tot ce i se cerea. Astfel, a devenit printre cei mai buni elevi din clasă. Eram vizitată des de o bătrână foarte interesată de modul cum învață, cum se comportă, cum vorbește și cum se joacă, căci știe ea că băieții sunt năzdrăvani, spunea „Maica”, așa i se adresa el.

Și așa, după ani* și ani, micuțul elev Nicolae a ajuns profesor la liceul din Rucăr. Destinul i-a deschis calea și spre întemeierea unei familii frumoase, cu distinsa

Cornelia, soție bună și mamă iubitoare, din care au rezultat cinci vlăstare: trei brăduți și două flori. Norocul și plăcerea mea a fost când pe lista unei serii de elevi a apărut Ionuț, fiul cel mare al acestei familii. L-am primit cu multă dragoste și m-am preocupat să-i dezvolt aptitudinile și năzuințele lui. Și acum când ne întâlnim, că este și el om cu carte și familist, ne bucurăm și ne îmbrățișăm cu drag.

Astăzi, profesorul Nicolae George Podișor este o personalitate marcantă a Rucărului, prin darul și talentul său de compozitor și scriitor al multor cărți, care cuprind și dezvăluie teme izvorâte din viața oamenilor din sat și ne umplu sufletul de mândrie.

„Te felicit cu multă sinceritate și îți doresc ca bunul Dumnezeu să te ajute să o ții tot așa, spre binele și mândria familiei și a satului așa cum a fost și renumitul scriitor Gh. Pârnuță și Mircea Rădescu. Cel din urmă nu a avut norocul să trăiască, să-ți fie poate alături în această nobilă activitate.

Multă baftă în tot ce faci!”

A.Răuță Anul 2013
O parte din acest articol a
apărut în nr.2 al revistei
„Carte ...de la Curtea Veche”

LEGENDA IZVORULUI TĂMĂDUIRII DIN PARCUL "PODIȘOR" RUCĂR

În cultura și civilizația popoarelor din toate zonele geografice ale lumii se găsesc numeroase mituri și legende apărute în urma unor importante evenimente și întâmplări reale sau create de imaginația oamenilor, stimulată de fenomene naturale inexplicabile sau de faptele unor personaje istorice. Legende și miturile, în marea lor majoritate, conțin informații reale sau credibile despre asemenea evenimente, întâmplări, fenomene și personaje oculte sau trecute cu vederea de către izvoarele documentare

corespunzătoare a acestora. Majoritatea legendelor cunoscute astăzi prezintă evenimente, întâmplări și momente istorice petrecute pe parcursul secolelor, care au impresionat puternic conștiința și viața oamenilor care le-au îmbogățit cu date și informații puțin sau deloc cunoscute și le-au immortalizat pentru posteritate.

Asemenea legende și mituri se găsesc și în cultura și civilizația românească și acestea se referă la evenimente, momente și întâmplări din existența seculară a locuitorilor care au trăit pe teritoriul

Nistru și Tisa. Categoria cea mai numeroasă de legende o formează cele cu caracter local, care au apărut în urma unor evenimente, întâmplări și momente din viața comunităților respective.

O asemenea legendă locală este și cea din zona localității Rucăr - Mușcel care este legată de izvorul din Parcul „Podișor”, apărută la începuturile Evului Mediu în spațiul românesc. Această legendă a fost generată de evenimentele politico-militare de la începutul secolului al XIII-lea din sud-estul Tran-

scrise și contribuie la cunoașterea detaliată și explicarea

dintre Dunăre, Marea Neagră, Ceremuș, Carpații Nordici,

silvaniei și nord-estul Valahiei. Atacurile repetate ale tri-

HISTORIA MAGISTRA VITAE

burilor cumanice, de origine turanică asupra Țării Bârsei, teritoriu integrat în cadrul regatului maghiar, începând cu mijlocul sec. al XII-lea prin așezarea coloniștilor germani, a sașilor, creau o permanentă stare de nesiguranță, amenințând menținerea acesteia sub noua dominație străină și împiedecau extinderea ei la sud de Carpați.

Pentru consolidarea stăpânirii asupra noului teritoriu, securizarea granițelor statului maghiar în această zonă și declanșarea expansiunii la sudul Carpaților, regele maghiar Andrei al II-lea (1205-1235) aduce în anul 1211, cu acordul Papalității, Ordinul monaho-cavaleresc Teuton căruia i-a stabilit printr-o diplomă regală obligațiile militare de apărare a Țării Bârsei de atacurile cumanilor turanici, de sprijinire a politicii sale, precum și pe cele religioase de propagare a religiei catolice în rândurile populației autohtone-românești din regiune, ca și privilegiile de care beneficia. Politica de expansiune teritorială promovată de către regalitatea maghiară coincidea cu cea a Bisericii Romei de convertire la catolicism a românilor ortodocși și a cumanilor turanici păgâni. Având în vedere că Ordinul Cavalerilor Teutoni număra la începutul

sec. al XIII-lea cca. 2000 de membri răspândiți din Palestina, locul de înființare a acestuia în 1190-1191 de către cruciații germani sub numele de „Ospitalierii Sfintei Maria a Germanilor” până în Germania, se aproximează că în anul 1211 au venit în Țara Bârsei (Terra Borza-toponimic care ar proveni de la numele tribului cuman al borcenilor) 40-50 de cavaleri ospitalieri. Aceștia, împreună cu însoțitorii lor (scutieri, paji, slujitori, etc.) alcătuiau un contingent de câteva sute de persoane, care datorită disciplinei specifice, pregătirii militare și experienței practice de luptă și strategie, constituiau o forță militară de luat în seamă pentru acele vremuri

Având în vedere obligațiile asumate față de regalitatea maghiară la așezarea lor în Țara Bârsei, cavalerii teutoni acționează începând cu anul 1211 pentru impunerea controlului asupra căilor de comunicație și de pătrundere dinspre Valahia în acest teritoriu folosite de către cumanii turanici în incursiunile organizate permanent în sud-estul Transilvaniei, între care și trecătoarea Giuvala. În același timp cavalerii cruciați procedează la fortificarea teritoriului încredințat spre apărare, construind cetățile de piatră de la Feldioara, Brașov, Co-

dlea, Râșnov și Prejmer menționate de către documentele istorice și confirmate de către descoperirile arheologice efectuate pe parcursul timpului în această zonă.

La scurt timp după așezarea lor în Țara Bârsei cavalerii teutoni vor avea primele confruntări armate cu forțele cumane pătrunse în acest teritoriu din sud-estul Transilvaniei prin trecătoarea Rucăr-Bran-Brașov. După alungarea cumanilor din Țara Bârsei, cavalerii ospitalieri porniți în urmărirea acestora, pătrund în părțile nord-estice de la sudul Carpaților, unde vor lua cunoștință de existența unei așezări valahe, descoperită anterior de către saxonii așezați de timpuriu în sudul Transilvaniei, pe care au denumit-o RÜCHEN, toponimic care s-ar traduce prin „satul din spațele munților” datorită așezării sale geografice. Cavalerii cruciați au parcurs de mai multe ori drumul Bran-Rucăr-Câmpulung pentru alungarea din zonă a cumanilor turanici cu care au avut confruntări armate până în anul 1224 când au obținut o victorie decisivă împotriva acestora. Cu ocazia luptelor purtate de către cavalerii cruciați, s-a creat o legendă care a intrat în tradiția locală, ajungând până în zilele noastre. Potrivit acesteia, în timpul unei confrun-

tări armate sângeroase cu forțele turanice desfășurată între RÜCHEN (Rucăr) și LANGENAU (Câmpulung), 13 cavaleri teutoni au fost grav răniți. Întorcându-se spre Țara Bârsei cavalerii cruciați s-au oprit în modesta așezare românească VICUS EX MONTIBUS (Satul din munți) devenit ulterior RÜCHEN. Datorită stării grave a celor 13 cavaleri s-a stabilit tabăra pe promontoriul de la poalele dealului din partea de vest a localității, denumit astăzi Podișor, care permitea o foarte bună supraveghere a căilor de comunicație din zonă, o apărare eficientă, o intervenție rapidă în caz de primejdie și dispunea de un izvor cu apă potabilă de calitate. Pentru prevenirea înrăutățirii rănilor celor 13 cavaleri, însoțitorii au procedat la spălarea și dezinfectarea acestora cu apa izvorului existent aici.

Potrivit legendei, starea fizică a cavalerilor grav răniți a cunoscut după scurt timp o ameliorare surprinzătoare depășind momentele deosebit de dificile în care se aflau la sosirea lor în această zonă. Conducătorii forțelor cruciate au hotărât prelungirea șederii lor la RÜCHEN, în urma schimbărilor produse în starea de sănătate a cavalerilor răniți, pentru a le asigura condițiile necesare deplinei refaceri. După o staționare de 7

zile la Rucăr, sănătatea cavalerilor cruciați s-a îmbunătățit radical cunoscând o vindecare neașteptată datorită efectelor miraculoase ale apei izvorului din Podișor.

Refacerea sănătății celor 13 cavaleri cruciați grav răniți în luptele împotriva cumanilor turanici a fost considerată de către cavalerii ospitalieri ca și de către majoritatea membrilor comunității locale, ca rezultat al intervenției Divinității, ca răsplată pentru lupta dusă împotriva dușmanilor religiei creștine. Având în vedere efectele miraculoase ale apei izvorului din Podișor, manifestate în cazul celor 13 cavaleri, acesta a fost denumit de atunci „Izvorul Tămăduirii.” Această tămăduire miraculoasă a dat naștere unei legende care a devenit cunoscută în zonă încă din momentul producerii fenomenului și a dăinuit în conștiința localnicilor și după plecarea forțată a Ordinului Cavalerilor Teutoni în anul 1225, în urma conflictelor cu regele Ungariei Andrei al II-lea, ajungând până astăzi datorită transmiterii ei din generație în generație.

Efectele terapeutice ale apei „Izvorului Tămăduirii” din Podișor se presupune că au fost cunoscute și de către fostul domn al Valahiei Vlad Țepeș (1448, 1456-1462, 1476), care își stabilise în anul 1459, pentru o vreme, reședința domnească la Rucăr.

De asemenea și alți domnitori valahi care au staționat la Rucăr, ca Mihai Viteazul (1593-1601), Radu Șerban (1602-1611), Radu de la Afumați (1522-1529), Constantin Șerban (1654-1658), Mihnea al III-lea (1658-1659), Constantin Brâncoveanu (1688-1714), foarte probabil au cunoscut acest izvor tămăduitor și au beneficiat de efectele terapeutice ale apei sale, ca și unii principii ai Transilvaniei care au poposit în această localitate.

Date și informații bogate despre prezența Ordinului Cavalerilor Teutoni în Țara Bârsei și în zonele învecinate se găsesc în izvoarele documentare scrise, maghiare și germane din epoca respectivă, care au permis cunoașterea detaliată a activității desfășurate de către acesta și a rolului pe care l-a jucat în istoria teritoriilor menționate. Despre prezența cavalerilor ospitalieri în această zonă geografică și aspectele activității lor militare, religioase și de construcție vorbesc în lucrările lor și istoricii mușceleni C.D. Aricescu, Dimitrie Băjan și Gh. Pârnuță.

Mențiuni despre prezența cavalerilor cruciați în Țara Bârsei și rolul lor în lichidarea pericolului reprezentat de cumanii turanici prin campaniile militare întreprinse pe drumul dintre Bran-Rucăr-Câmpulung se găsesc și în

HISTORIA MAGISTRA VITAE

însemnările călătorilor străini prin Transilvania și Valahia din perioada secolelor XVI-XVIII, ca: Jacques Bongars, Filippo Pigafetta, Fr. I. Sulzer, etc.

Prezența Ordinului Cavalerilor Teutoni în sud-estul Transilvaniei și în trecătoarea Bran-Rucăr, ca și activitatea pe care au desfășurat-o între anii 1211-1225, s-au bucurat de atenția cuvenită din partea reputaților istorici români : Eudoxiu Hurmuzachi, Dimitrie Onciu, Nicolae Iorga, C-tin Giurescu, Al. Lepădatu, Ștefan Pascu, Șerban Papacostea, P.P. Panaitescu, ș.a., având în vedere influența lor asupra vieții și istoriei din teritoriile românești menționate. Legenda efectelor tămăduitoare ale apei izvorului din Podișor-Rucăr apărută la începutul sec. al XIII-lea în condițiile prezenței cavalerilor cruciați în această localitate a dăinuit în timp, determinând majoritatea locuitorilor să-i dea deplină crezare, fapt demonstrat de folosirea și astăzi de către mulți rucăreni. Cu ocazia amenajării Parcului Podișor, în anul 1934 izvorul existent aici a fost captat și încadrat într-o construcție specifică din piatră și ciment,

de formă pătrată, care dăinuie și astăzi, ridicată în memoria fiicei sale de către marele proprietar local Baștea care l-a botezat Izvorul Virginia.

În timpul regimului comunist (1945-1989) datorită politicii adoptate de contestare a rolului religiei în viața societății și a oamenilor, a vindecărilor miraculoase prin puterea credinței, această legendă locală care conține elemente religioase a fost dată uitării astfel

de conștiință, de exprimare și manifestare a credinței create de revoluția din 1989.

Ca semn de prețuire a efectelor sale tămăduitoare și a legendei ce-l înconjoară, în primăvara anului 2013 în jurul izvorului din Parcul Podișor a fost construită o frumoasă troiță cu hramul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, iar pe frontispiciul acesteia a fost scris numele de „Izvorul Tămăduirii – Izvorul Maicii

că generațiile tinere nu au putut lua cunoștință de conținutul ei. Cu toate acestea, ea s-a păstrat în memoria persoanelor vârstnice grație cărora a fost readusă în actualitate în condițiile deplinei libertăți

Domnului” care i-a dat personalitate și îi sporește reputația în rândurile localnicilor și vizitatorilor săi.

Prof. Romulus Popa Bran

29 Aprilie –ZIUA VETERANILOR DE RĂZBOI

Anul acesta, la data de 29.04.1902 s-au împlinit 112 ani de la instituirea prin decret regal de către regele Carol I a calității de „Veteran de Război”.

Hotărârea a fost luată în semn de recunoștință față de ostașii români, participanți în 1877 la Războiul de Independență.

În cuprinsul decretului, la articolul 2, se prevedea ca fiecărui ostaș veteran de război să i se asigure liniștea și ocupațiunea pentru tot restul vieții, și i se vor pune la dispoziție, cele necesare ca stimulente pentru viitor. La eliberarea înaltului decret s-au avut în vedere Convenția Statelor Riverane din 1870 de la Geneva. Luptătorii din războiul din 1877-1878 care au servit în armată cu gradul inferior sunt scutiți de prestații pentru drumuri, precum și de alte datorii civice.

Tot în sprijinul veteranilor de război a fost emis Ordinul nr.2350 din 7.02.1909, al ministrului învățământului, în care se prevedea scutirea de toate taxele școlare, pentru copii veteranilor de război, iar prin ordinul ministrului de interne, veteranii de război erau scutiți de efectuarea serviciului de strajă pe care erau obligați să-l execute noaptea precum și alte drepturi.

După terminarea Primului Război Mondial, în anul 1925 s-a constituit „Asociația Militarilor Participanți pe Front” acordându-li-se anumite drepturi, inclusiv în proprietățile cu anumite suprafețe de pământ. După cel de-al Doilea Război Mondial, pe data de 14.06.1945, se semnează decretul-lege nr.440 pentru acordarea calității de veteran de către Ministerul de Război. Pentru aceștia se prevede ca

veteranul de război să aibă vârsta de 60 de ani, să fi luat parte la războaiele României, să nu fi fost condamnat pentru infracțiuni prevăzute în Codul Justiției Militare, dezertorii, trădătorii, criminalii etc.

Decretul mai prevedea ca pensiile veteranilor să fie scutite de impozit. După cel de al doilea război s-au comis multe abuzuri și nedreptăți. Majoritatea ofițerilor superiori, comandanți de unități sau mari unități au fost trecuți în rezervă, iar o mare parte au fost arestați umplând închisorile comuniste de la Aiud, Sighet, și altele.

Motivația a fost aceea că au luptat pe frontul de est, împotriva Rusiei Sovietice. De menționat faptul că printre cei arestați și condamnați a fost și generalul Iosif Teodorescu, rucărean de origine. El a fost arestat în anul 1948 și eliberat printr-o întâmplare fericită în anul 1952. Generalul Teodorescu a fost comandant de divizii pe frontul de la Stalin-grad. El a avut marele merit că în acea perioadă dovedind multă măiestrie și cultură militară, reușind să scoată din încercuire marea unitate pe care o avea sub comandă, salvând astfel pe subordonații săi de la o viață de prizonierat.

Între timp a fost numit comandant militar al Capitalei, având misiunea de a menține liniștea, ordinea și disciplina în București. El a fost acela care a reușit să evacueze capitala de trupele germane, fără multe pierderi umane și materiale.

HISTORIA MAGISTRA VITAE

După 23 august 1944, trupele germane au început să bombardeze Capitala, iar printre pierderi a fost și distrugerea Teatrului Național, aflat în vecinătatea Palatului Telefoanelor. Tot el a fost acela care la începutul lunii septembrie 1944, a primit protocolar armatele sovietice, avându-l comandant pe mareșalul Bulgarin, comandantul Frontului de Sud, acesta a rămas cu o impresie foarte bună de modul cum a fost primit de către generalul Iosif Teodorescu.

În 1951 o delegație militară sovietică, a făcut o vizită în România, iar șeful delegației și-a adus aminte de generalul român, dorind să-l întâlnească. Generalul Teodorescu se afla în acel moment, în închisoarea de la Sighet, dar a fost imediat eliberat, astfel încât a putut să se întâlnească cu delegația sovietică. A fost pensionat acordându-i-se o pensie modică. S-a stabilit la Câmpulung, unde a decedat în 1956, fiind îngropat la cimitirul de la Valea Mare-Pravăț.

În urma participării țării noastre la toate conflictele militare, din 1877 și până în 1945, armata română a înregistrat pierderi de 2 milioane de soldați, morți, răniți, mutilați, eroi jertfiți pentru idealurile naționale, de independență, unitate și integritate teritorială. Peste 400.000 dintre acești eroi ai neamului odihnesc somnul de veci pe pământul patriei în mausolee, cimitire militare sau în alte locuri de înhu-

mare, răspândite pe întreg teritoriul țării. Mai mult de 95.000 de militari români decedați în luptă sunt înhumați în 1450 de localități în 30 de state ale lumii. În același timp ca urmare a participării în calitate de aliați sau inamici în luptele ce au avut loc pe teritoriul românesc, 75.450 militari aparținând altor 17 națiuni sunt înhumați în peste 1100 de cimitire, pe teritoriul României. În cele 3 războaie - cel de independență, precum și cele două războaie mondiale, au participat 1500 de rucăreni, din care au căzut la datorie, aproximativ 400; astfel în 1877 au căzut 8 ostași, în primul război mondial 252, iar în cel de al doilea peste 100 de soldați. Astfel Rucărul se situează pe primul loc în județul Muscel ca tribut de sânge dat țării. Numele și numărul lor sunt înscrise pe cele 3 monumente situate în centrul comunei dar și în Parcul Podi-

din inițiativa unui grup de veterani, avându-l în frunte pe generalul de armată Marin Dragnea, s-a constituit Asociația Națională a Veteranilor de Război, cu structuri în toate județele țării.

Acesta este un act de dreptate socială față de fiii patriei, care au luptat și sângerat pe câmpurile de luptă în războaiele amintite anterior.

Odată cu constituirea A.N.V.R., s-a reluat o tradiție istorică aparținând primului veteran al României, regele Carol I.. S-a readus și pus în circuitul politic onorantul titlu de „*veteran de război*”, ca o recunoștință și cinstire, a meritelor celor care au pus pieptul la hotarele țării, în vremuri grele de război. Odată cu trecerea anilor, majoritatea veteranilor au trecut în eternitate, iar noi cei care suntem în viață, avem obligația, să predăm tinerilor testamentul iubirii de țară, scris cu sângele

șor și Grădina Publică. După actul revoluționar din 1989,

lor. În județul Argeș, filialele A.N.V.R. cuprind aproape 900

de membrii, veterani, invalizi de război, văduve de război, și urmași de veterani, organizați în 5 subfiliale, respectiv în Pitești, Câmpulung, Curtea de Argeș, Costești și Topoloveni.

În Rucăr, odată cu decretarea legii nr.44 din 1993 erau în evidență aproximativ 180 de veterani, dar cu trecerea timpului, numărul lor s-a împuținat, mai fiind în viață doar 9-10 veterani, în vreme ce văduvele

de veterani sunt aproximativ 45.

Un rol deosebit l-a avut și încă î-l mai are președintele A.N.V.R generalul Dragomir Marin, trecut de 90 de ani, și invalid de război. El este un om foarte activ, omenos și conduce cu multă fermitate asociația. Fi binecuvântat veteran de război, care porți pe pieptul tău ordinele și medalii-le de război acordate pentru curajul, vitejia și bărbăția ta de

care ai dat dovadă, pe câmpul de luptă pentru independența și suveranitatea țării.

Pe voi camarazi de arme trecuți în lumea umbrelor, de la soldat la general, vă binecuvântăm amintirea și vă cinștim memoria, rugându-l pe bunul Dumnezeu să vă odihnească în pace și să vă așeze în ceata celor care stau veșnic în preajma Sa.

Voi încheia cu o poezie dedicată veteranilor de război:

„Privește copile cum trec veteranii

În șiruri tăcute, bătrâni luptători

Se duc, se topesc și odată cu anii

Dispar în neant anonimi călători

Se sting veteranii lăsați în uitare

Încet în tăcere și-n lacrimi se sting

Și nimeni nu-i plânge, pe nimeni nu doare

Că mor veteranii –nici ei nu mai plâng

Privește-i trecând resemnați spre vecie

Pășind maiestuos ca lumea să știe

Că n-au cerșit, nu s-au plâns, n-au crâcnit

Au luptat, au muncit, au tăcut și-au murit

De ai fost general sau simplu soldat

Pe front nu contează! Nu este o lege

Să-i apere gradul! Ești doar un bărbat

În luptă cu moartea-și moartea n-alege

Din est până-n vest, întregul pământ

Cu sângele lor în război l-au udat

Cu trupuri uitate sub cruci și-n mormânt

Tot drumul Golgotei a fost jalonat

De aceea copile când trec veteranii

Cu fețele supte, de sfinți bizantini

Oprește-te în loc, căci ei sunt titanii

Istoriei noastre! Și lor să te închini !

Sunt candelile sfinte !cât pâlpâie încă

Mai dă-le onorul! Acești oameni triști

Ți-au durat viitorul în lumină și stâncă

Și-au murit pentru tine, ca tu să exiști !

Colonel în rezervă-Gheorghe Rădescu

HISTORIA MAGISTRA VITAE

VIAȚA ȘI MOARTEA: ADEVĂRUL DESPRE PARTIZANUL ANTICOMUNIST DÂMBOVITEAN TRAIAN MARINESCU - GEAGU

În timpul regimului comunist, scriitorul Ion Ochinciuc și-a completat CV-ul și cu o carte despre gruparea de rezistență anticomunistă “Hai-ducii Muscelului”, condusă de Lt. colonelul câmpulungean Gheorghe Arsenescu. Probabil că-l rodea invidia, i-o luase înainte Petre Dumitriu, cu “Vânătoare de vulpi”. Putea să scrie liniștit, Dumitriu își luase demult tălpășița din țară.

Documentaristul de odinioară de la ARLUS (organism ironizat în taină ca reprezentând acronimul de la “Alipirea României la Uniunea Sovietică”) oferea Securității încrederea necesară și i s-a permis, în 1973, accesul la voluminoasele dosare, astăzi la CNSAS. O acțiune “benevolă”, ca și “Cartea albă a Securității”, scrisă de Mihai Pelin. “Noaptea colonelului Bârsan” prezintă cititorilor imaginea edulcorată a Securității, “Eroi ai Poporului”, ce se confruntă cu bandiții, cu “Dușmani ai Poporului”. Cartea apărea la aproape 10 ani de la eliberarea, în 1964, a ultimilor deținuți politici, printre care se aflau numeroși bărbați și femei, orășeni și țărani care făcuseră parte din ambele grupări “Haiducii Muscelului” înființate și conduse de Lt. col. Gheorghe Arsenescu (Dragoslavele - Muntele Roșu, respectiv Nucșoara). Așa încât – sub aparența unui roman polițist – cartea avea semnificația unui avertisment echivalent cu rescrierea istoriei: “Noi știm bine ce-ați făcut, ce-ați declarat și ce-ați semnat. Nimeni nu va afla decât adevărul filtrat de

noi, livrat populației când și cum vrem noi”. O replică pe linia profeticeii cărți “1984”, publicată în 1949 de George Orwell, participant la războiul civil din Spania, unde a asistat, neputincios, la “canibalizarea” “tovarășilor de drum” din guvernul republicat de către comuniști, instrucți de consilierii NKVD-iști.

1949 este chiar anul lichidării de către Securitate a grupării “Dragoslavele-Muntele Roșu”, dar și anul înființării grupării “Nucșoara”, în care Arsenescu are aliați de nădejde pe frații Toma și Petre Arnautoiu, cărora le și lasă, în timp, conducerea. În cazul primei grupări, Securitatea și celelalte organe de represiune cu care aceasta colabora – sub coordonarea regionatelor de partid – în cadrul așa-numitelor “Comandamente Unice” teritoriale, a jucat un rol minor. A avut șansa nesperată de a-l captura rănit, dar viu, la Izvoarele – Dâmbovița, pe Traian Marinescu Geagu. Prin mijloace specifice (utilizate inclusiv azi, la Abu Ghraib – Irak, sau Guantanamo – Cuba), a obținut primele informații, confirmate și amplificate de una din gazdele sale, Alexandru Alexandrescu din Dragoslavele - Muscel. Informații suficiente pentru arestarea și condamnarea în anii 1949-1950 a aproape 100 de persoane, atât “bandiți” din munți (“elemente dispersate”, conform jargonului Securității), cât și “bandiți” rămași în localitățile de baștină, susținători logistici (“elemente nedispersate”).

În decembrie 1949, primul lot a fost transportat la București, fiind judecat de Tribunalul Regimului a II-a Militare. Spre stupefacția judecătorilor, dar și a anchetatorilor, toți deținuții au refuzat să-și recunoască declarațiile, arătând că au fost obținute prin aplicarea torturii fizice și psihice. Toți, în afară de Alexandru Alexandrescu. În aceste condiții, Tribunalul a amânat sentința, cerând un “supliment de anchetă”. În această fază a procesului, considerând că nu mai le este necesar, dar și pentru a-i intimida atât de ceilalți deținuți cât și pe potențialii susținători ai partizanilor, organele de Securitate i-au înscenat lui Traian Marinescu Geagu o “fugă de sub escortă” în timpul unei reconstituiri planificate în localitatea sa natală, Izvoarele (azi în componența comunei Voinești – Dâmbovița). Nar fi fost prima. Pe 4 februarie 1950, o altă echipă a pus în practică același scenariu, executându-l pe profesorul Dumitru Apostol, liderul altui grup de insurgenți din județul Muscel, în localitatea sa natală, Suici.

Stranie coincidență. În zorii aceleiași zile de 4 februarie 1950, duba carcerală a oprit la intersecția șoselei Câmpulung – Târgoviște cu drumul ce ducea către biserica din centrul localității Izvoarele. I-au scos lanțurile i cătușele și i-au spus ca e liber. După primii pași, a fost împușcat în spate. Și, pentru că nu murise, încă, i s-a înfipt baioneta în inimă. Familiei îndoliate nu i s-a permis să-i ridice cadavrul, pe

care Securitatea l-a mai ținut sub pază încă două zile, fiind înmormântat creștinește abia pe 6 februarie 1950. În epocă, certificatele de deces menționau și cauza decesului, dar pentru tânărul care nu împlinise 27 de ani s-a evitat completarea acestei rubrici în registrul de stare civilă.

După evenimentele din decembrie, urmașii i-au ridicat un monument funerar chiar pe locul în care a fost asasinat, donând Memorialului de la Sighet hainele lui Traian, păstrate cu sfințenie. Hainele partizanului dâmbovițean, ajuns fugar urmărit la nivel național după arderea urnelor de vot la 19 noiembrie 1946 în comuna natală, constituie un exponat tulburător, ilustrând, tăcute, barbaria sistemului totalitar de tip comunist.

Nu am reușit să ajung personal la Sighet, să vizitez Memorialul, așa cum au făcut-o până acum zeci de mii de români, bătrâni și tineri, dornici să înțeleagă cum a fost posibil ca generații întregi să se nască, să trăiască, să iubească și să moară sclavi într-o Românie comunistă. Urmăresc cu interes, totuși, participând la manifestările pe care Fundația Academia Civică le organizează în Capitală.

Recent am vizitat, pe strada Jean Louis Calderon, expoziția temporară (aprilie-mai) realizată împreună cu Doamna Ioana Raluca Voicu-Arnăuțoiu, la comemorarea a 55 de ani de la procesul și execuția membrilor grupării de la Arnăuțoiu, expoziție în care nu apărea nicăieri fotografia Lt. colonelului Gheorghe Arsenescu, în definitiv fondator și prim lider al organizației de la Nucșoara, așa cum reiese și din

extrem de bine documentată carte a Doamnei Arnăuțoiu.

Spre marea mea deziluzie, mi-a fost dat să constat recent existența unor erori mai mult sau mai puțin însemnate în ceea ce-l privește pe martirul Traian Marinescu Geagu, unchiul meu, cel căruia preotul profesor Gheorghe Cotenescu, bunicul meu matern, i-a oferit găzduire și pentru care s-a pus chezaș față de Gheorghe Arsenescu, pe care îl cunoștea din perioada interbelică, de pe vremea când el era profesor la Seminarul orfanilor de război “Miron Patriarhul” din Câmpulung-Muscel, iar Regimentul 30 Muscel a ajutat la stingerea devastatorului incendiu din 1934 care a afectat un întreg cartier, transformând și Seminarul în ruina.

Astfel, la 24.05.2014 am găsit postat pe site-ul Memorialului de la Sighet un eseu al D-lui Romulus Rusan intitulat “Romulus Rusan, Cronologia și geografia represiei”. Recensământul populației concentraționare din România (1945-1989).

La capitolul “Morții din detenție”, în paragraful care începe cu cuvintele „În anii 1949-1956 au fost mii de crime comise asupra țăranilor care refuzau colectivizarea sau, mai grav, se răsculau contra ei [...], există o succesiune de erori pe care încerc să le sintetizez:

a) Introducerea acțiunii lui TRAIAN MARINESCU GEAGU (arderea urnelor de vot la 19 noiembrie 1946 în comuna Izvoarele din județul Dâmbovița) în contextul generic al “COLECTIVIZĂRII”. Actul curajos al lui TRAIAN MARINESCU GEAGU de atunci nu poate fi

încadrat decât în contextul generic al “FALSIFICĂRII ALEGERILOR DIN 19 NOIEMBRIE 1946”, determinând repetarea alegerilor în acea comuna, printr-un extrem de puținele din România în care comuniștii au fost obligați să repete alegerile. Aici, și, desigur, în cadrul general al “REZISTENȚEI ANTICOMUNISTE DIN MUNȚI”, așa cum de altfel apare numele său la Sighet, împreună cu ultimele haine care i-a fost dat să le mai poarte în scurta sa viață.

b) Confundarea județului Dâmbovița cu Argeș (localitatea Izvoarele; în 1946 era comună, se află astăzi în componența comunei Voinești, dar întotdeauna a făcut parte din județul Dâmbovița);

c) TRAIAN MARINESCU GEAGU nu a fost “dus cu duba în curtea propriei case și împușcat acolo, în fața vecinilor”.

El a fost dus cu duba la intersecția dintre drumul Târgoviște – Câmpulung Muscel și “Gura Uliței” ce duce către biserica parohială din fosta comună Izvoarele. Adică nu “în curtea propriei case”, ci la marginea unui sat. Iar TRAIAN MARINESCU GEAGU nu a fost “împușcat acolo în fața vecinilor”, pentru că amplasamentul respectiv, un sat, nu are “vecini”, adică oameni. A fost împușcat în secret, asasinat demonstrativ, fără ca localnicii să aibă cunoștință despre această crimă (s-a aflat, după câteva ore, de la câteva țigănci aflate întâmplător la șosea în dimineața aceea). Amplasamentul monumentului funerar, nu “în curte” (!), ci chiar în intersecția descrisă, dovedește cu certitudine locul real al execuției.

HISTORIA MAGISTRA VITAE

Pe mine personal, ca rudă directă, mă doare această constatare, faptul că lucrările unor oameni cu responsabilități uriașe față de acest popor urgisit, includ astfel de erori. În primul moment m-am gândit că poate nu Dl. Romulus Rusan a redactat respectiva lucrare, poate că dânsul doar a semnat în nume propriu “operele” colaboratorilor domniei sale.

Cazul partizanului anticomunist TRAIAN MARINESCU GEAGU, tratat înainte de Decembrie 1989 ca o simplă legendă locală, a fost făcut cunoscut publicului larg de foști deținuți politici, de istorici, de sociologi, inclusiv în publicații apărute chiar sub egida Fundației Academiei Civice. Menționez în continuare doar câteva lucrări PRINT care ating limitele intervalului 1993 – 2006, în care presupun că se încadrează și postarea ONLINE, respectiv materialul PRINT apărut sub numele D-lui Romulus Rusan pe site-ul Memorialului de la Sighet.

1993 – Irina Nicolau și Theodor Nitu (editori), cu prefața de Gabriel Liiceanu – Povestea Elisabetei Rizea din Nucșoara urmată de Mărturia lui Cornel Drăgoi, Editura Humanitas.

(p. 112 – [...] profesorul Dumitru Apostol [...] în primăvara lui '50, într-o zi, a fost scos din închisoare, dus în marginea comunei Suici și împușcat. În aceeași zi a fost luat, necondamnat, de la penitenciar și împușcat ÎN MARGINEA COMUNEI IZVOARE Traian Marinescu, zis Geagu. Fusese student. Un tip de

atlet. Să vă spun câteva lucruri despre dânsul. Acțiunea lui anticomunistă a început LA ALEGERILE DIN '46. [...] Când a văzut el că se măsluiește urna, a intrat în școală, unde era centru de votare, peste toți soldații ăia care erau în față și îl somau. [...] Și el a intrat în școală, a luat urnele, a ieșit cu ele afară, le-a spart în mijlocul curții și a văzut că toate sunt măsluite cu “soarele”. Atunci A DAT FOC LA URNE și a jucat Hora Unirii acolo. Și de atunci el era urmărit, da' n-a fost prins până în '49. Din '48 el făcea parte din zona lui Arsenescu – Rucăr, Bran. În primăvara de care vă ziceam, era prin martie, a trecut omu' pe acasă să se schimbe, să mai ia ceva de mâncare, dar casa era supravegheată. ... grenada defensivă i-a făcut explozie în mână, da' nu l-a omorât. ... Dar a scăpat cu viață. Însă, ducându-se la un dispensar din împrejurimi, ca să-l panseze, a aflat securitatea de el și l-a prins acolo. Deci necondamnat, n-apucaseră să-l condamne, să-i facă dosarul pentru Tribunalul Militar, a fost luat de securitate, DUS LA MARGINEA SATULUI ȘI ÎMPUȘCAT, într-o dimineață [...] Mi-a spus cineva cum a fost. Relatarea aparține unor țigănci CARE ERAU PE ACOLO. [...] Când au văzut cum se zvârcolește, și era numai piele și oase și urme de la cătușe, CA SĂ NU SE ASMUTĂ SATUL, s-a dus unu' de i-a tras un glonț în cap și l-a terminat.

1996 – Ion Constantinescu Mărcăneanu, Cuibul cu bibelouri, volumul 3 (Coborârea în

infern), Editura Vasile Cârlova.

Autorul, împreună cu Nicolae Enescu și Gheorghe Arsenescu au constituit primul nucleu al organizației, fiind considerați capi de lot, cu pedepsele cele mai grele.

p. 112 – “[...] TRAIAN GEAGU a fost scos și n-a mai apărut în lot. Căpitanul îl avertizase pe Enescu că dacă nu va semna declarația așa cum a ticluit-o el îl va face înțel ca pe GEAGU. O afirmație care devenise realitate. Bărbatul care putea ucide un om cu-o singură lovitură de pumn fusese împușcat. Securitatea nu i-a iertat aventura de la primăria satului cu urmări tragice. Căpitanul L-A DUS ÎN LANȚURI ȘI CĂTUȘE LA MARGINEA SATULUI și fără nici o reținere l-a împușcat sub pretextul unei tentative de evadare de sub escortă. Prizonierul în lanțuri și cătușe cutezase să evadeze, ce înscenare grosolană. Cine putea crede asemenea ticăloșie. l-au dezlegat lanțurile și cătușele și l-au predat familiei pentru înhumare. Era o demonstrație de intimidare pentru cei care ar mai cuteza să se confrunte cu organele de Securitate”.

2004 – Cicerone Ionițoiu, Victimele terorii comuniste. Arestați, torturați, întemnițați, uciși. Dicționar, volumul 6 (litera M).

pag. 111 – “MARINESCU, Traian Gh. (zis Geagu). Născut la 26 aprilie 1923. Din satul Izvoarele, comuna Voinești. Dâmbovița. Funcționar și student la Academia Comercială. Membru P.N.Ț. A participat la protestul consătenilor față de falsificarea alegeri-

lor din noiembrie 1946 (reprezentanții comuniștilor au fost prinși introducând buletine false de vot în urnă, în urma dispoziției prefectului Gogu Popescu). În 1949 s-a alăturat mișcării de rezistență condusă de Gheorghe Arsenescu. Prins și arestat în 1949, în urma unei trădări. Torturat în timpul anchetei la Securitatea Pitești (anchetatorul Cârmu). La 6 februarie 1950 A FOST DUS LA MARGINEA SATULUI IZVOARELE ȘI ÎMPUȘCAT. CADAVRUL A FOST LĂSAT LA LOCUL EXECUȚIEI, ca un avertisment pentru țărani recalitranti”.

2006 – Josef Pildner, în “Universul dâmbovițean” nr. 7 din 2-8 iunie 2006, a publicat o mult mai amplă biografie a studentului TRAIAN MARI-NESCU GEAGU, preluată integral și de autorii Mihai Oproiu și Eduardt Samoilă în monografia “Înfruntând veacurile. Așezări și monumente dâmbovițene”, publicată în 2009.

Aceasta în condițiile în care în numeroase comunicări științifice, eseuri, lucrări, articole și conferințe comemorative, în perioada 2005 – 2014, personal am detaliat aceste adevăruri despre prima grupare anticomunistă “Haiducii Muscelului” (Dragoslavele - Muntele Roșu), despre unchiul meu, TRAIAN MARI-NESCU GEAGU, și despre bunicul meu, preotul profesor GHEORGHE COTENESCU, amândoi arestați în martie 1949 (unul fiind partizan în munți, celălalt oferind doar sprijin logistic, fiind și mult mai vârstnic).

O astfel de conferință am ținut și la 7 mai 2014, la Târgoviște, iar pe afișul de semnalare a

evenimentului apar chipurile rudelor mele, preotul profesor Gheorghe Cotenescu și TRAIAN MARINESCU GEAGU, personalități cu “pedepse” și cu roluri diferite avute în cadrul grupării “Haiducii Muscelului”.

Din nefericire, evenimentul nu a avut o reflectare la nivel național, dovedindu-mi încă o dată superficialitatea de care dă dovadă majoritatea mass media din România, care se mobilizează exemplar doar pentru a reflecta știri de tip comercial, de genul “breaking news”.

Rezistența anticomunistă nu dă bine nici în presă și nici pe sticlă.

Îi rog din inimă și pe această cale, atât pe Dl. Romulus Rusan cât și pe colaboratorii dânsului din cadrul Memorialului de la Sighet, să ia de urgență măsurile necesare pentru eliminarea în cel mai scurt timp a erorilor care îl privesc strict pe TRAIAN MARINESCU GEAGU, din toate postările ONLINE și materialele PRINT lansate de Memorialul de la Sighet, în România și în străinătate, în limba română și în alte limbi de circulație internațională.

Demersul meu are menirea strictă de a restabili în demnitatea lui firească pe acest tânăr căruia, indiferent de scăderile sale, ținând seama de semnificația istorică a evenimentelor la care a participat (mitingurile democratice studentești din 8 noiembrie 1945 și 10 mai 1946; alegerile falsificate la 19 noiembrie 1946; hăituirea sa prin țară și în munții Muscelului, ca membru al uneia dintre cele mai importante organizații de rezistență anticomunistă), dar și de circumstanțele

excepționale cu care s-a confruntat (torturi sălbatice și șantajarea cu distrugerea întregii familii, inclusiv a preotului-gazdă Gheorghe Cotenescu) i s-a impus sacrificiul suprem pentru ca noi, cei de astăzi să trăim în libertate, să ducem o viață normală.

Urez mult succes în continuarea Fundației Alianța Civică și tuturor celor implicați în exemplarul proiect care se dovedește a fi Memorialul de la Sighet. Și, bineînțeles, o diversificare și o verificare mai atentă a surselor de informații, apelând în primul rând la rudele în viață ale foștilor deținuți politici și ale persoanelor asasinate de regimurile totalitare ce au afectat mai multe generații de Români.

*Cu respect,
Radu Petrescu-Muscel
(pseudonim literar pentru
Ion-Gheorghe Petrescu)*

TRADIȚII

ARHITECTURA TRADIȚIONALĂ ROMÂNEASCĂ ÎN ZONA RUCĂR-MUSCEL sec. XIII-XIX.

„Satul a fost un izvor de înțelepciune, de artă, de energie”.-Ernest Bernea.

„Satul a fost și rămâne pentru deapururi energia noastră vitală”...

(Valer Ceuca, Gheorghe Bleda)

„Țara Durerilor-reportagii și evocări”)

„Tot ce are preț în viața acestui neam e venit de la sat, sau măcar trecut prin sat. Nimic traianic nu s-a închegat între aceste hotare fără el”- Mircea Vulcănescu

Nevoia de a avea un adăpost a fost una din nevoile fundamentale ale omului de oriunde s ar fi aflat el, indiferent dacă aceste adăposturi sunt mai dezvoltate sau dimpotrivă, mai simple.

Locuind în astfel de adăposturi, omul descoperă și făurește rosturi ale lumii și existenței sale în acestea, pe care le întipărește mai apoi în toate elementele asupra cărora se oprește în explorarea sa, până când lumea întreagă îi devine familiară. În tihna adăposturilor lor, țăranii români înțeleg rosturile lumii într-un mod specific. În viziunea lor, omul ocupă un loc privilegiat în lume, fiind făptura cea mai însemnată a Creatorului, asupra căreia acesta veghează și rânduieste cu neconținută grijă. În același

timp, între om și lumea sa, nu există vreo opoziție – omul este parte a firii, a lumii, aflate în întregimea ei în mâinile grijului și pricepute ale Creatorului.

Zona etnografică a Muscelului are extrem de multe elemente de individualizare, în ceea ce privește arhitectura tradițională, fapt ce o plasează între zonele cu potențial de cercetare deosebit. Un element aparte îl reprezintă arhitectura tradițională. Studiul de față își propune să analizeze e categorii de arhitectură cu realizări majore din punct de vedere tehnic și artistic:

- arhitectura de habitat-**locuința**
- arhitectura cu funcție socio-economică-**dârsta și stâna**
- arhitectura cu funcție cultu-

ral-spirituală-**biserica**.

Toate cele trei tipuri de arhitectură au ca element comun faptul că materialele și tehnicile de construcție s-au păstrat aproape neschimbate vreme de secole.

Astfel temelia caselor de lemn, predominante la noi , a constat din vremuri străvechi până în timpuri apropiate dintr-un șir de lespezi scoase din maluri sau strânse din vaduri înainte de-a fi rulate de ape și rotunjite. Oamenii aveau posibilitatea să aleagă din întinsele păduri multiseculare lemne groase, trainice, din care ciopleau bârnele. S-au păstrat în multe zone deluroase și muntoase ,până în timpuri apropiate, case cu pereți din trei bârne, o talpă așezată pe temelia simplă de piatră, o

bârnă intermediară secționată în locul ferestrelor și ușilor adâncite în talpă și înălțate în grădina superioară care susținea acoperișul.

S-au terminat însă cu timpul copacii multisecolari, iar pentru construirea pereților s-au folosit lemne mai subțiri și mai tinere, care necesitau o mai bună protecție contra umidității din sol și a apelor de scurgere la suprafață, de pe acoperiș și de pe plante. Temelia de piatră a caselor s-a înălțat cu timpul și s-a consolidat. De la un rând de pietre s-a ajuns la mai multe, iar printre ele s-a pus argilă, apoi mortar din var cu nisip, ca să

li se asigure o mai mare stabilitate.

În multe zone, zidăria din față s-a lărgit, ca și acoperișul de deasupra ei, obținându-se o prismă sau pomnol.

Piatra fiind rece, nu oferea loc bun de ședere la lucru și la sfat; de aceea era lipită periodic cu un strat gros de argilă. În multe zone, deasupra pomnolului de piatră era o laviță lată, susținută de capătul mai lung al unei bârne din față și al unei bârne din peretele despărțitor al tindei, pe care se ședea ziua și se dormea noaptea, după ce se încălzea vremea. Aceasta, ca și pomnolul lipit, a cedat lo-

arhitecturii în lemn decât în aceea a arhitecturii în lut sau piatră. Înălțarea temeliei a fost impusă în cele mai multe părți și de existența pantelor. Aceasta a dus la apariția pivnițelor în temelie și apoi la casele pe două rânduri.

Folosirea lemnului o surprindem în diferite stadii de dezvoltare a tehnicilor de construcție - începând cu bârnele rotunde și terminând cu cele frumos cioplite în patru fețe, strâns încheiate. Obișnuit s-au folosit bârne lungi din aceeași esență sau două esențe lemnoase, una mai tare pentru tălpi și alta mai ușoară pentru pereți. În unele zone

cul pridvorului sau târnațului, apărut mai curând în aria

materialul lemnos s-a împuținat; de aceea bârnele lungi

TRADIȚII

au fost înlocuite cu bârne scurte din esențe diferite.

Pereții caselor mai vechi din majoritatea zonelor au fost ridicați din bârne rotunde, lungi, cu încheieturi simple la colțuri, cioplite cu securea în ape latura inferioară, pentru a se îmbina perfect cu cele pe care se așezau.

Este o tehnică arhaică – frecventă în trecut peste tot – care prezintă avantajul că ferește încheietura de bătaia ploilor, asigurând o mai mare durabilitate colțurilor decât încheietura pe fața superioară sau pe ambele fețe. Ca să nu pătrundă frigul, pereții au fost lipiți și văruiți fie printre bârnele, fie în întregime.

Tipurile de case predominante în zona de nord a Munteniei și a Muscelului arată că în general casa, ca adăpost strict necesar contra intemperiilor și loc de desfășurare a unor ocupații specifice, are un trecut multimilenar pe teritoriul patriei noastre. Tipurile inițiale de case au apărut pe primele trepte ale dezvoltării sociale. Ele s-au îmbunătățit în timp, sub impulsul cerințelor generale de-a oferi o tot mai bună adăpostire și un spațiu tot mai confortabil pentru activitățile casnice. La baza tipurilor etnografice de case, specifice diferitelor zone, se află cele din vetrele de așezări prefeudale și feudale timpurii, asupra cărora arheologii ne datorează

încă o privire de ansamblu. Evoluția caselor se încadrează în procesul complex, îndelungat, de dezvoltare a tipurilor tradiționale și de îmbunătățire a acestora prin legăturile continue cu alte zone, regiuni, cu orașele și cu alte persoane.

Casele mai vechi arată că cele monocelulare, frecvente în perioada prefeudală și feudală timpurie, au fost curând întregite cu încăperi destinate păstrării în cât mai mare siguranță a alimentelor și uneltelor principal, îndeosebi a celor de fier, multă vreme scumpe și greu de procurat. În unele zone locuinței i s-a alăturat o cămară. La noi *casa cu cămară* a fost specifică zonelor în care resursele alimentare, în primul rând cerealele, s-au procurat cu mai multă

a constituit tipul obișnuit în majoritatea zonelor. Tinda a avut funcții mixte, de adăpostire a uneltelor principale și a alimentelor, de protejare a locuinței contra frigului și incendiilor prin potolirea și dirijarea fumului spre podul casei, unde se păstrau o parte din produsele alimentare.

Casele cu două încăperi s-au generalizat și diferențiat în feudalism, în preocupările generale, pe plan european, de lărgire a spațiului pentru desfășurarea activității casnice, a cărei insuficiență se resimțea mai ales în iernile lungi. În acest scop, cuptorul pentru copt pâinea a fost scos din casă în tindă și înlocuit cu căminele deschise, care încălzeau și luminau locuința, reducând nu numai consumul de

trudă, ca în Munții Apuseni, Pădureni și Gorj. În cele mai multe zone locuinței i s-a alăturat o tindă. *Casa cu tindă*

ceară și grăsimi, ci și afumarea interiorului, văruiț sau spălat cu leșie pe bârnele fățuite ale pereților, cel puțin

odată în an. Mutarea cuptorului în tindă a impus completarea casei cu o cămară pentru păstrarea rezervelor de hrană și a altor produse. În unele zone aceasta s-a alăturat tindei, întregind planul casei; în altele s-a obținut prin împărțirea tindei sau a locuinței. Acolo unde cuptorul pentru pâine era în afara casei, a apărut deasupra lui un adăpost contra precipitațiilor, prin închiderea căroră s-a ajuns la cuptorițe sau la bucătăria de vatră. Tinda a preluat în timp funcțiile casei vechi. Astfel au apărut casele cu două camere, apoi cele cu două camere și o tindă, care s-au generalizat în secolele XVIII și XIX. Soluțiile adoptate în dezvoltarea planurilor au adus la diferențierea zonală a caselor, accentuată

desfășurat în mod egal nici sub raport zonal, nici social, ci a început în acele zone care au avut o stare economică mai prosperă și la acele pături sociale care au avut au fost mai înstărite. În evoluția planurilor și elevației, a tehnicilor de construcție, a detaliilor funcționale și ornamentale. Un rol important l-a avut așezarea geografică a statelor și legăturile lor cu orașele. În cele mai îndepărtate de ele, mai izolate, ritmul înnoirilor a fost mai încet. În cele mai apropiate de oraș au pătruns mai devreme tehnici meșteșugărești și elemente specifice diferitelor stiluri istorice.

Condițiile istorice vitrege, rămânerea în urmă în ce privește dezvoltarea economiei, lipsa lemnului de foc necesare

semiîngropate, în unele zone din sudul țării, lipsite de păduri sau despădurite de timpuriu. Față de locuințele de la suprafață, cu care au coexistat, ele prezentau avantajul că nu erau atât de expuse intemperiilor și jafului dușmanilor care au invadat adeseori Cîmpia Română și Dobrogea. Locuințele semiîngropate au existat și în câmpia de vest dar au dispărut mai curând.

Bordeiul, ca locuință așa cum apreciază cercetătorii, se cunoaște din neolitic până în zilele noastre la foarte multe popoare, nefiind caracteristic unui anumit grup etnic, ci doar o rezolvare a unei probleme economice, istorice sau de multe ori chiar climatice.

Înainte de a ne ocupa de tipurile mai frecvente și mai reprezentative de locuințe vom prezenta acest tip străvechi, părăsit.

Locuința semiîngropată a evoluat din bordeiul simplu îngropat în pământ, apărut în neolitic alături de colibele de la suprafață. Ea s-a dezvoltat de-a lungul secolelor ca și casă cu coexistat sub impulsul acelora și cerințe, de-a oferi o cât mai bună adăpostire și un spațiu adecvat pentru desfășurarea activităților casnice. Pe lângă multele inconveniente, locuința semiîngropată prezenta totuși avantajul că era răcoroasă în verile toride și se încălzea mai ușor iarna.

prin detalii secundare.

La noi în țară, trecerea treptată la locuințele cu trei încăperi are loc în veacul al XVII-lea. Acest proces nu s-a

pentru pregătirea hranei zilnice și încălzirea locuințelor în iernile lungi, au determinat păstrarea până în timpuri apropiate a locuințelor

TRADIȚII

În perioada de formare a poporului român, la case predomină tipul cu o singură încăpere, tip care a dominat întreaga perioadă a Evului Mediu.

La fel ca pretutindeni în spațiul românesc, casa tradițională din Argeș și Muscel este alcătuită din două încăperi, din care una constituie odaia de locuit, iar cealaltă, o tindă cu vatra focului; o prispă de-a lungul fațadei, adăpostită de acoperișul ieșit ușor în consolă sau de un pridvor pe

stâlpi cu pâlmar care protejează accesul. O serie de bănci, cuprinse în structura pereților, alcătuiesc lavițele care servesc ca paturi de dormit sau ca loc pentru păstrarea diferitelor obiecte de uz casnic

În funcție de bunăstarea locuitorului, de la o zonă la alta, intervin unele particularități legale de materialul de construcție cu structura pereților, de forma pridvorului și apariția foișorului, de numărul încăperilor reclamate de modul de viață al locuitorului.

Adaptarea la înfățișarea reliefului, cu beciuri sau cu parteruri parțiale, adosarea unor lipsite anexe gospodărești în jurul ei, prispă și modul de rezolvare a scării, adesea cu foișoare și balcoane ieșite în consolă, sunt câteva elemente care conferă locuinței în discuție o notă de personalitate plină de farmec.

(va urma)

**Prof. Tudor Vlad și
Prof. Dragoș Vrânceanu**

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

1. BERNEA ERNEST-*Spațiu, timp și cauzalitate la poporul român*, -Editura Humanitas, București, 2005
2. BUCUR IOAN CORNELIU-*Muzeul civilizației populare tradiționale „Astra”-Dumbrava Sibiului*-Editura Astra Museum, Sibiu, 2007
3. BUTURĂ VALER-*Etnografia poporului român-cultura materială*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1978
4. COJOCARU NICOLAE- *Istoria tradițiilor și obiceiurilor la români*, Editura Etnologică, București, 2008
5. GHINOIU.I coordonator, *Atlasul Etnografic Al Romaniei- Vol.I-II-III*, Editura Academiei Române, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, 2003-2009
6. PAPADIMA OVIDIU-*O viziune românească a lumii*- Editura Saeculum I.O., București, 2009
7. PĂNOIU ANDREI-*Arhitectura și sistematizarea așezărilor din Argeș și Muscel, sec.XVIII-XIX*, Studiu editat de Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național Argeș, 2004
8. PÂRNUȚĂ GH.-*Rucăr, Monografie Sociologică*, Editura Științifică, București, 1972
9. PÂRNUȚĂ GH.-*Rucăr-Muscel-Istoric, Case Memoriale, Amintiri* ,- Editura „Vasile Cârlova”, București ,1996
10. VULCĂNESCU MIRCEA , *Prolegomene sociologice la satul românesc*, Editura Eminescu, București, 1997

CUPRINS

Editorial

- Vara fără de sfârșit a tinereții – prof. Tudor Vlad

Actualitate

- Banca cooperatistă „Piatra Craiului” – Avram Mircea
 Toamnă la Paris – Doina Moraru Epure și Monica Făcăianu Zodie
 Ligia Vișoiu – Cornel Stoian
 Mihail Diaconescu – Teologia ortodoxă și arta cuvântului – Maria Chirtoacă
 Comemorarea preotului Ioan Răuțescu la 40 de ani de la trecerea în veșnicie – Cornel Stoian
 Altfel de școală la Liceul Tehnologic Victor Slăvescu, Rucăr – Cornel Stoian
 Lansare dublă de revistă la sediul Fundației Ecokid din Câmpulung – Cornel Stoian
 Discurs de Ziua Înălțării – Costel Moiceanu

Ars Longa, Vita Brevis!

- Rodire și speranță – Ing. Pietrăreanu Ion
 Cristian Ștefănescu – activitate literară
 Mihai Epure – Demisia din viață - Florea Necșoiu
 Petruța Purinchi – Versuri
 Nelu Constantin – Versuri
 Cine sunt dacii – Gellu Dorian

Acuarelă de Rucăr

- Culoarea vieții de de început, Rânduri pentru d-na Aretia Răuță – Petrescu Nicu
 Amintiri de neuitat – Aretia Răuță

Historia Magistra Vitae

- Legenda izvorului tămăduirii din Parcul "Podișor" Rucăr – prof. Romulus Popa Bran
 29 Aprilie – Ziua veteranilor de război – Colonel în rezervă Gheorghe Rădescu
 Viața și moartea – adevărul despre partizanul anticomunist dâmbovițean Radu Petrescu Muscel

Tradiții

- Arhitectura tradițională românească în zona Rucăr – Muscel sec. XIII – XIX – prof. Tudor Vlad, prof. Dragoș Vrânceanu

Adrese utile de contact

cristina_vladescu@yahoo.com, tudor_lunca@yahoo.com
<https://revistapiatracraiului.wordpress.com/>
www.facebook.com/cenacul_mihail_lungianu, Clubul
 "Proinfo", Liceul Rucăr: bazaimprimarii@yahoo.com

Coperta 1:
 "Tineri rucăreni
 pe munte" – foto-
 grafie Stoian Cornel
 Coperta 4:
 "Cioban cu oile"-
 reproducere Ovidiu
 Trulescu

Cenacul literar "MIHAIL LUNGIANU"
 editează revista "PIATRA CRAIULUI"

Președinte cenacul: Tudor VLAD
Secretar cenacul: Cornel Stoian
Redactor-șef: Ion GHIDAN
Secretar general
redacție: Costel MOICEANU
Tehnoredactor: Cristina VLĂDESCU

Sediul redacției și al Cenaculului:
PENSIUNEA
"LINIȘTEA SERIF",
strada Brașovului
RUCĂR, Argeș

1. Responsabilitatea pentru conținutul
 articolelor revine integral autorilor.
 3. Revistă realizată și distribuită gratuit.
 4. Fotografiile aparțin colecției personale prof. Tudor Vlad,
 Stoian Cornel iar picturile aparțin pictorului Nelu C.

**Membrii fondatori ai
Cenaclului „Mihail Lungianu”
Rucăr-Muscel**

- 1.Prof. Vlad Tudor – președinte
- 2.Ec. Stoian Cornel – secretar
- 3.Ing. Moiceanu Ctin – trezorer
- 4.Ing.-prof.Avrăm Gheorghe
- 5.Ing. Ghidan Ion

†6.Prof. Nicolae Gheorghe –
Podișor –DECEDAT

- 7.Artist Nistor Iosif
- 8.Prof. Vorovenci Adelina

Sponsorii revistei nr. 9/2013

- 1.Bunea Silviu - patron
- 2.Covaci Mioara
- 3.Gherman Bobi - inginer
- 4.Nicolae Cornelia - pensionar
- 5.Nedelcu Paul - patron
- 6.Nistor Iosif - artist
- 7.Rădescu Gheorghe - colonel
- 8.Stoian Cornel - pensionar
- 9.Un inginer silvicultor

**Sponsorii revistei
nr.10-2014**

- 1.Dulamă Ionel - inginer
- 2.Arsulescu Sebastian - preot paroh
- 3.Moiceanu Constantin - inginer
- 4.Nistor Iosif - artist
- 5.Stoian Cornel - pensionar
- 6.Un inginer silvic
- 7.Vlad Tudor - profesor

**MEMBRII DE ONOARE
ai Cenaclului „Mihail Lungianu” și
colaboratori ai revistei
„Piatra Craiului” din Rucăr-Muscel**

- 1.Ing. Dulamă Ionel-primar
- 2.Ing.Avrămescu Damian-pensionar
- 3.Pens.Ancu Ion-meșter popular
- 4.Silv.Bănică Octavian-pens.
- 5.Pens. Crăciun Ion
- 6.Pictor Nelu Constantin-pens.
- 7.Preot paroh Cârșina Gheorghe
- 8.Prof. Chirtoacă Maria-poet
- 9.Prof. Durdun Sorin-scriitor
- 10.Dipl. Epure Mihai-scriitor
- 11.Ec.Lungianu Bogdan
- 12.Colonel Lungoci Gheorghe
- 13.Prof. Moiceanu Ion-pens.
- 14.Colonel Mârzac Ion-poet
- 15.Ing. Monea Aurel-pens.
- 16.Arh.Muțiu Ion-scriitor
- 17.Cameraman Muraru Gheorghe
- 18.Ing.Miu Constantin Agricola-scriitor
- 19.Prof. Neacșu Cezar-pens.
- 20.Ing.Olenic Nicolae-pens.
- 21.Petrescu Nicolae-poet

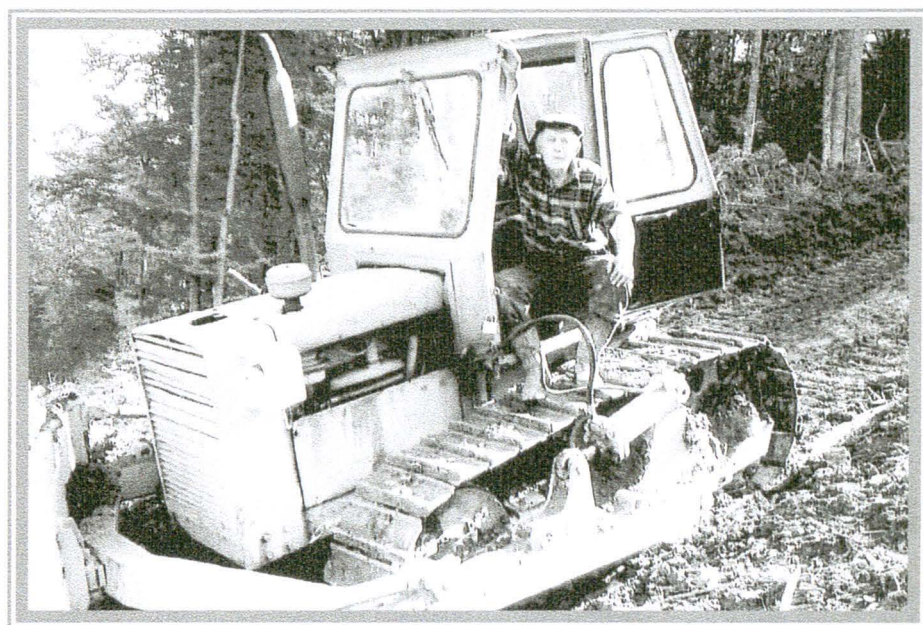
†22.Prof. Purnchi Carina - DECEDA-
TĂ

- 23.Ing. Pietrăreanu Ion- pens.
- 24.Prof. pantazică Nicolae-pens.
- 25.Prof. univ. Popa Bran Romulus pens.
- 26.Colonel Rădescu Gheorghe-pens.
- 27.Scriitor Stoicescu Ion-Puiu
- 28.Ambasador Sbârnă Ion-pens.
- 29.Artist Șipoteanu Ileana
- 30.Prof. Țigău Gheorghe-pens.
- 31.Prof.Vorovenci Ion.
32. Prof. dr. Baci George

**Sponsorul revistei
nr.11-12/2014
Banca Cooperatistă Piatra
Craiului,
Câmpulung Muscel**

Cosași

Ghica Dulamă

“Pe pământ avem două șanse, credința și arta.”

Grigore Leșe

ISSN 2247 – 1553
ISSN-L = 2247 – 1553

editura
Sedna Print

<https://biblioteca-digitala.ro>